

Blatnický

Červen 2001

Ročník VI.

Číslo 21

zpravodaj

Dočtete se - z obsahu čísla:

- ❖ Zprávy z obce
- ❖ Informace OÚ
- ❖ Historie obce
- ❖ Blatnická kronika
- ❖ Odboj proti fašismu ...
- ❖ Historie
- ❖ Z farnosti
- ❖ Kultura, škola
- ❖ Sport
- ❖ Společenská kronika
- ❖ Inzerce
- ❖ Křížovka

Vydává Obecní úřad Blatná pod Sv. Antonínkem * 850 výtisků * Řídí redakční rada: šéfredaktor - Josef Vavřík,
členové redakce - Bohumil Petratur, Josef Bogar, Ladislav Vyskočil, Lenka Fojtíková * Inzerce tel.: 0631 / 331276

Vytisknuto u vydavatelství F.Z.CH., tel.: 0631 / 323 749, 0604 273 995

ÚVODNÍ ZAMYŠLENÍ

Váčení spoluobčané,

uplynulo půl roku nového století a máme před sebou konec školního roku. Pro děti je to nejlepší a nejlepší období v roce - jsou to prázdniny. Čas odpočinku, dovolených a rekreace. Také naše koupaliště bude připraveno, aby Vám zpříjemnilo dny volna. Měsíc červen je pro naši obec významný tím, že probíhají tradiční poutě. Také letos tomu nebude jinak. Vrcholem všeho bude druhá hlavní pouť 1.7.2001, kdy se bude konat prémie našeho rodáka a spoluobčana Ing. Františka Bezdrky. Při této příležitosti a také při hlavní pouti navštíví naši obec mnoho lidí, kteří budou zvědaví, jak to u nás vypadá a co jim můžeme nabídnout a ukázat. Proto Vás všechny prosím o spolupráci a pomoc. Každý občan si upraví prostranství a zahrádku před domem, odstraní různé nepovolené

skládky a pomůže při úpravě ostatních ploch v obci. Umožní vhodným parkováním osobních aut bezpečný průjezd místních komuni-kací a vozovek I. a II. třídy. Kdo z občanů bude moci jakýmkoli způsobem pomoci při organizování prémie slavnosti, ať se přihlásí u pořadatelů. Pevně věřím, že se s námi společně budete a všechno zvládneme ke spokojenosti všech účastníků. Přestože nás všechny čeká doba sklídkání vinné práce na zahrádce a jiné polní práce, přeji všem vhodný odpočinek, jak každý uzná za vhodné. Ostatním, kteří pojedou někam na dovolenou přeji bezděk počasí. šťastný návrat a po prázdninách a novou energii znovu do práce a školy.

Luďmila Hyskočil, starosta obce

OBCENÍ ÚŘAD INFORMUJE

ZÁPIS Z VEŘEJNÉHO ZASEDÁNÍ ZO BLATNICE POD SV. ANTONÍNEM KONANÉHO DNE 20.4.2001

- Program:
1. Zahájení
 2. Investiční akce
 3. Kontrola plnění usnesení
 4. Hospodaření obce za r. 2000
 5. Připomínky občanů
 6. Návrh usnesení a jeho schválení
 7. Organizační věci
 8. Závěr

Účast členů zastupitelstva - 10, omluven Čichů Voj

Přítomni 18 občanů. Ověřovatelé zápisu - Ing. Kocprová, Ing. Micalánský Z.

1. Jednání zahájil starosta obce, který přivítal všechny přítomné.
2. Investiční akce - zprávu předal místostarosta Vavřík Jan. Bylo provedeno vyčištění prostoru na Strání a Kasovíně, kde bude znovu postaven křiž, zabudovány lavičky a vysázeny stromky. Byl vyčištěn propustek a járek směrem na Antoníněk. Nádvahový járek a zlikvidována škádka parcel a bet. výrobků Podroháče. Dále byla provedena rekonstrukce místnosti v budově Obecního úřadu, která bude sloužit za účelem kosmetické služby pro občany. Byl položen sifonový koberec na vybudovanou kanalizaci Pod Staré hory. Dále se pokračuje na zastřešení budovy Svazárny, kult. domu a demolici mlýnského náhonu.
3. Usnesení z minulého veřejného zasedání bylo všechno splněno.
4. Hospodaření obce za r. 2000 přednesl předseda finanční komise Bachan Ant. - bylo projednáno a schváleno vlt. usnesení.

5. Připomínky občanů:

- Bršík Václav - polní cesta do Kamenc: /spoluúčast občanů na výstavbě/ zda se bude pokračovat v tomto roce
- Válek Václav - bezpečnostní opatření /osazení zábradlí/ na vyčištěném járku směrem na Antoníněk
- Pepma Antonín - odstavené vraky osob. aut po obci i mimo obec, retenční nádrž Stromečky /zda se bude budovat/
- Vyskočil Mir. - černé skládky lom. odpadu v okolí obce a hlavně na Antonínku v lese
- Strádelová M. - jak se budou od občanů vymáhat nezaplacené dluhy. Výstavba garáží v lokalitě Strání
- Vyskočil Mil. - stížnost na ježdění kromě v ulici Zabrání, snížení rychlosti, měření rychlosti, zákaz zastavení - zbudovat venku na budově Obecního úřadu nebo někde jiné veřejnou vývěšku, aby se mohl občan i večer informovat, co je nového a dávat do vývěšky, kdy se koná veřejné zasedání
 - zda je uzavřena smlouva o pronájmu obec. pozemků a Hunebního společenství Roháč Blatnice pod Sv. An.
 - kolik a kam jsou směřovány peníze za pronájem

Návrh usnesení byl schválen jednohlasně.

1. ZO rozhodlo přičlenit vybírání parkovného a organizaci letovních poutí takto: 27.5. pouť Matice - Občanské sdružení Sarkander, 13.6. místní pouť - spolek rybářů, 17.6. hlavní pouť - Družba, Blatnice, 1.7. druhá pouť - sbor dob. lidí, sdružení Sarkander, 26.8. děkovná pouť - spolek chovatelů holubů. Zodpovídá starosta.
2. ZO souhlasí se směnou pozemků mezi Obcí Blatnice pod Sv. Ant. a Annou Valáškovou z Blatnice pod Sv. An. č.

867 z Obci Blatnice pod Sv. Ant. a Janem Žufanem Blatnice pod Sv. Ant. č. 464.

Směna bude provedena následovně:

a) Bude provedena samostatně směna pozemků (vklajících se Obce Blatnice a Anny Valáškové /nebo jejich nástupců/. Pro realizaci směny je třeba provést následující úkony: Anna Valášková převede pozemky parc. č. PK 4240/1, 4240/6 a KN 4279/5 na manžele Petr a Miroslava Galuškovy Blatnice č. 726 a Marie Pospíšilová Blatnice č. 726 převede pozemek parc. č. PK 907/2 rovněž na manžele Galuškovy Blatnice č. 726. Následně bude provedena směna výše uvedených pozemků ve vlastnictví manželů Galuškových za pozemky parc. č. KN 5099/1, 3 a 5100/2, 3 ve vlastnictví obce Blatnice pod Sv. Ant. Cena pozemků směňovaných manželi Galuškovými činí dohodu 50.100,- Kč - cena pozemků směňovaných Obcí Blatnice činí 50.600,- Kč. Směna bude provedena bez vzájemného finančního dorovnání rozdílů cen.

b) Následně bude provedena směna mezi Obcí Blatnice pod Sv. Ant. a Žufanem Janem Blatnice pod Sv. Ant. č. 463. Obec Blatnice bude směňovat pozemky parc. č. PK 4240/1, 4240/6 a KN 4279/5 za pozemky Žufana Jana, které jsou pod skádkou PDO v k. ú. Blatnice parc. č. KN 4384/1, 2. Cena pozemků směňovaných Obcí Blatnice činí dohodou 27.480,- Kč, cena pozemků směňovaných Žufanem Janem činí dohodou 26.720,- Kč. Směna se uskuteční rovněž bez vzájemného finančního vyrovnání rozdílů cen. Zastupitelstvo rozhodlo, že náklady vzniklé v souvislosti se směnou Galuškoví - Obec budou hrazeny rovným dílem oběma smluvními stranami. Náklady vzniklé směnou Obec - Žufan bude hradit Obec Blatnice.

Vše proběhlo a bylo uskutečněno podle zákona o obcích 128/2000 Sb. Zodpovídá starosta a místostarosta.

3. ZO souhlasí s prodejem části obecního pozemku parc. č. 6390/4 v k. ú. Blatnice pod Sv. Ant. o výměře 72 m² za cenu 20,- Kč za 1 m². Kupující je Římskokatolická farnost Blatnice pod Sv. Ant. Vše proběhlo a bylo uskutečněno podle zákona o obcích 128/2000 Sb. Zodpovídá starosta.
4. ZO souhlasí s finančním vyrovnáním s majitelem pozemku v ul. Kamenice Marii Novákovou Blatnice pod Sv. Ant. č. 709. Jedná se o pozemek, na kterém stojí obecní vodojem a vede příjezdová cesta. Je potřeba upřesnit m² a dohodnout se na ceně. Zodpovídá místostarosta.
5. ZO se rozhodlo vyvěsit na veřejné tabuli seznam občanů, kteří nemají vyrovnány finanční pohledávky za r. 2000. Jedná se o poplatky za vodné, stočné, nájem neb: prostor a komunální odpad. Zodpovídá starosta.
6. ZO souhlasí se zrušením smlouvy o pronájmu nebytových prostor v ZŠ Blatnici, kterou uzavřela Obec Blatnice a manželé Milan a Marie Schmeisterovi Blatnice č. 809. Nájemné za užívání těchto prostor nebylo stanoveno, protože

ZŠ využívala celého zařízení pro svoji potřebu. Zodpovídá místostarosta.

7. ZO schválilo jednohlasně hospodaření Obce Blatnice pod Sv. Ant. za rok 2000. Zodpovídá starosta.
8. ZO souhlasí s finančním vyrovnáním vložených investic za provedené opravy a práce při rekonstrukci obecního bytu v domě č. 649 pro manžele Jana Míčka a Zdeňka Míčkovou, bytem Blatnice pod Sv. Ant. č. 649. Podmínkou pro vyrovnání je stáhnutí žaloby pro neplatnost kupní smlouvy na prodej bytovky č. 649 u Okresního soudu v Hodoníně a tím i projednávání odvolání u Krajského soudu v Brně. Finanční náhrada byla stanovena ve výši 35.000,- Kč, první splátka 20.000,- Kč bude zaplácena po stažení žaloby a druhá splátka 15.000,- Kč bude zaplácena po úplném ukončení celého soudního sporu a finančním vyrovnáním všech zúčastněných stran. Zodpovídá starosta a místostarosta.
9. ZO se rozhodlo setrvat ve stávajícím uspořádání reformy veřejné správy a souhlasí se zařazením do Jihomoravského kraje a tím pod pověřenou obec III. stupně Veselí n. Mor. pro volební období 2000-2004. V případě, že nám bude v budoucnu více vyhovovat, a práce to prokáže, zařazení do Zlímského kraje a tím i pod pověřenou obec III. stupně Uh. Hradiště, budeme mti možnost požádat Ministerstvo vnitra o přeložení. Zodpovídá starosta a místostarosta.
10. ZO souhlasí s pronájmem nebytl. prostor v budově Obecního úřadu v Blatnici pod Sv. Ant. č. 761 za účelem podnikání kosmetické činnosti v místnosti č. 33. Nájem se sjednává podle zákona č. 116/90 Sb. s platností od 1.5.2001 na dobu neurčitou, smlouva je sepsána a podepsána. Zodpovídá místostarosta.
11. OZ projednalo a souhlasí se vstoupením do Sdružení pro celkový rozvoj zájmové oblasti „Mikroregion Ostrožsko“. Zodpovídá místostarosta.
12. OZ souhlasí s dodatkem č. 3 ke Směrnici č. 1/1996 pro zpracování a oběh účetních dokladů Obecního úřadu v Blatnici pod Sv. Ant. platné ode dne 1.1.1996. Platnost tohoto dodatku platí zpětně od 1.1.2001. Zodpovídá starosta.
13. OZ souhlasí s příspěvkem 20.000,- Kč na „Značení Místních vlnatých sietek“. Finanční částka bude použita na výrobu reklamních tabulí, projektové dokumentace a propagace vlnatví naší obce. Zodpovídá místostarosta.
14. OZ souhlasí s pronájmem nebytových prostor v (blatnické ZŠ Blatnice pro manžele Milan a Marie Schmeisterovi, bytem Blatnice pod Sv. Ant. č. 809 za účelem provozování posilovny, sauny, masáže a solária. Pronájem se sjednává na dobu určitou a to zpětně od 1.3.2001 do 1.3.2005. Vložené finanční prostředky nájemcem tj. 80.831,- budou odepsávány po celou dobu pronájmu, nájem za první 3 měsíce bude činit 3.000,- Kč. Od 1.6.2001 budou namontovány

odpočtové /elektroměr, vodoměr, plynoměr/, platba bude probíhat podle skutečných nákladů. Nájemce se zavazuje, že umožní žákům ZŠ Blatnice prožívat celé zařízení zdarma po dohodě s ředitelem školy.
Zodpovídá starosta a místostarosta.

ORGANIZAČNÍ VĚCI:

- a) žádost o finanční příspěvek na dostavbu kaple sv. Aizběty v Žeravínách žádosti se nevyhovuje.
- b) návrh Zemědělské vodohospodářské správy Hodonin o bezplatném převzetí melioračního zařízení v k. ú. Blatnice pod Sv. Ant. - nemáme zájem.
- c) žádost ing. Luboše Valáška Blatnice č. 214 a ing. Zdenka Mezuliánika Blatnice č. 249 o povolení výjimky vjezdu nákl. vozidel a autobusů do památkové zóny „Stará hora“ - žádost byla projednána a povoluje se za těchto podmínek - nákl. auta a autobusy budou parkovat v areálu podniku, aby nebránily v průjezdu ostatních vozidel.
- d) žádost ing. Pavla Musíla bytem Přívoz - Bzenec č. 484 předána do stavební komise
- e) žádost Jana Manašika bytem Ostrožská Lhota č. 98 o vykáčení stromu v trati Kamenice se povoluje
- f) žádost Ia Stavogert, s. r. o. Blatnice pod Sv. Ant. o umístění reklamní tabule podle předloženého návrhu se povoluje za podmínek k tomu určených

- g) žádost MVDr. Gabriela Petrůrová Blatnice pod Sv. Ant. č. 661 - výměna okna na pronajaté ubytovně v místnosti bufetu se povoluje
- h) žádost Antonína Bachana Blatnice pod Sv. Ant. č. 267 o snížení stočného se vyhovuje za těchto podmínek - septik nebo jímka se musí vyvážet na naří ČOV za určený poplatek a předložení dokladů o zaplacení
- ch) žádost Radka Galáče Blatnice pod Sv. Ant. č. 607 o určení splátkového kalendáře pro nezaplacené pohledávky za nájem se schvaluje - polovinu dluhu do 31.5.2001 a druhou polovinu do 31.7.2001 včetně platby za první pololetí.
- i) žádost Radka Valáška Blatnice pod Sv. Ant. č. 331 o vykáčení stromu před roř. domkem se povoluje
- ii) žádost občanů ulice Novosady o výstavbu garží v lokalitě Strání - je odloženo na příští zasedání.

8. Závěr - jednání ukončil starosta obce.

Zápis vyhotovil: Ladislav Vynkeřil, starosta obce

ROZPOČET OBCE BLATNICE POD SV. ANTONÍNEM NA ROK 2001

PŘÍJMY: V TIS. Kč

vodné, stočné	1.400,-
odpadové hospodářství	550,-
nájem půdy	80,-
lesní hospodářství	50,-
školy:	
rybářský zájezd	60,-
stravné ve ŠJ	650,-
školení v MŠ	50,-
nájem - lékaři	61,-
nájem - kulturní dům	25,-
hlášení MR	20,-
nájem z bytů	50,-
nájem z nebytových prostor	300,-
hrbitovní poplatek	15,-
příjem z místního hospodářství	30,-
daně z finančních úradů:	
ze závislé činnosti	1.600,-
z příjmu fyzických osob	850,-
z nemovitostí	650,-
z příjmu právnických osob	2.300,-
správní poplatky:	
rybářské listky	2,-

matiční poplatky	35,-
hrací automaty	40,-
místní poplatky:	
poplatek ze psů	20,-
z místa	35,-
úroky	30,-
doplatek z prodeje obecního domu čp. 649	80,-
dotace OkÚ Hodonin	
na veřejnou správu	127,1
na školství	339,9
příspěvek od obcí Suchov a Blatnička	
na neinvestiční náklady v ZŠ	218,-
zůstatek na podúčte s akciemi	5.663,-
zůstatek na podúčte /kanal. sběrač/	3,-
zůstatek na sociálním fondu	50,-
-Dotace-SFŽP-Praha /kanal. sběrač/	2.361,-
Půjčka - SFŽP-Praha/kanal. sběrač/	2.361,-
CELKEM PŘÍJMY	20.106,-

VÝDAJE:

veřejné hospodářství:	
el. energie	350,-
pitná voda	250,-

provoz a údržba	100,-
kanalizace-běžná údržba	100,-
ČOV-běžný provoz a údržba	550,-
odpadové hospodářství	550,-
lesní hospodářství	50,-
místní komunikace a chodníky	200,-
běžná údržba	
školařství:	
ZŠ-otop	350,-
provoz a údržba	600,-
provoz a údržba ŠJ	100,-
lyžařský zájezd	60,-
MŠ-otop	140,-
provoz a údržba	200,-
ŠJ-stravné	650,-
knihovna	40,-
kulturní dům-provozní náklady	100,-
výdaje na kulturní osvětu	30,-
činnost komise pro občanské záj.	20,-
platba obce za odpad za občany nad 70 let	40,-
vnitřní správa:	
hrubé mzdy-zastupitelé, správa a aj.	
včetně osv. mzdových odvodů	1.800,-
průvodi vnitřní	750,-
údržba a oprava budovy ObÚ	100,-
koupaliště	100,-
obytná	20,-

hasiči	20,-
příspěvek na činnost organizací	60,-
údržba bytového fondu	20,-
veřejné osvětlení:	
el. energie	300,-
údržba	150,-
pohřebnictví	5,-
místní hospodářství:	
mzdy	1.150,-
provoz	150,-
údržba veřejné zeleně	70,-
příspěvi do FKSP/2% z HM/	50,-
splátka a úrok úvěru na KS	600,-
kommunikace-Malý řádek	450,-
oprava kulturního domu	450,-
stavba kanaliz. sběrače II. etapy	
vlastní prostředky	3.148,-
dotované výdaje /SFŽP /	2.361,-
dotované výdaje formou půjčky/SFŽP/	2.361,-
příspěvek na opravu kostela	100,-
nedoplatek řa z r.2000:	
/Bachan, Veselí n/M.-"Rybníček"	550,-
oprava mostu v Rybníčku	400,-
leasing-počít. učebna v ZŠ	175,-
oprava budovy Svazarmu	150,-
finanční rezerva	136,-
CELKEM VÝDAJE	20.106,-

KANALIZACE V CHRÁNĚNÉ REZERVACI STARÁ HORA

Byla započata výstavba kanalizace v chráněné rezervaci vinných sklepů pod Starými Horami. I když tato výstavba je dosti kritizována kvůli narušení vozovky, která je ve špatném stavu, oproti tomu lze namítnout, že silnice v době vinobraní nebude plná zbytků z čišťební sudů a splašků, které vřichli ze sklepů vylévali na silnici. Dále to přispěje k hygieně v celé oblasti sklepů a tím i ke zkvalitnění služeb v rezervaci a tím i zvýšení zájmu o posezení venku před sklepy i ve sklepech. V tomto roce bude rezervace zahrnuta do trasy Jihočeských cyklistických vinných stezek, takže i z tohoto hlediska lze předpokládat nárůst návštěvníků a mělo by se začít uvažovat o vybudování společných sociálních zařízení pro tyto účely.

Doufám, že se podaří uvést silnici po výstavbě do co nejlepšího stavu a když se nám v rezervaci podaří vybudovat pořádné veřejné osvětlení, informační tabule, odstranit panely a provést další kosmetické úpravy, bude rezervace připravena na vstup do evropské unie a přivítat i větší množství zahraničních hostů.

J. F.

BLATNICE MÁ OPĚT RYBNÍK

Je to k nevíře, ale je to tak – Blatnice má rybník. Sice malý, ale pěkný. Nachází se v Hájkách u bývalého smetiště. Jedná se o obnovený zanesený rybník, který byl zanesen při povodních a přívalových vodách v devadesátých letech. Z rybníka bylo vytěženo 90 tater bahna, byl opraven propastek a teď už rybníček čeká na rybáře, jestli do něj pro děti vysadí nějaké ty ryby. Tak co rybáři?

Zároveň s rybníkem bylo vyčištěno koryto járku pod smetištěm včetně prohloubení koryta.

Čištění koryta járku

Prohloubení koryta járku

Čištění náhonu na rybníku

KRÁDEŽE NA HŘBITOVĚ

Poslední roky se množí stížnosti krádeží na místním hřbitově, především vysazené zelené na hrobech, ztráta květin z váz aj.

Nedávno obecní úřad zakoupil na hřbitov 10 ks nových konví na zalévání. Netrval ani týden a na polovině konví chybí růžice.

Můžeme nadávat na „děcka“ a na „cuzích“, ale je to opravdu tak.....?

CHYBIČKA SE VLOUĐÍ

Všem čtenářům nalehko zpravodaje se omlouváme za to, že nám v minulém čísle tjukatský kotek někam schoval text k titulní fotografii, takže to uvádíme na pravou míru. Na titulní fotografii č. 20 Blatnického zpravodaje jsou blatnickí muzikanti, kteří právě přistáli v přístavu v Chicagu po první světové válce (datum zatím nelze přesně zjistit).

Jedná se o tyto muzikanty:

Zleva stojící: Jan Vyskočil (bydlel v domě č. 329, dnešní prodejna nápojů pana Krácalíka), Jan Černý (bydlel v domě č. 339, dneška patří rodině Pavkové), František Vyskočil (bydlel v domě č. 568).

Zleva sedící: Frank Wiedermann (bydlel na Řádce v domě č. 412, dneška patří rodině Lagové), Jan Petráček (Aniž - bydlel Za bránou v domě č. 399, dneška patří rodině Bedřasové), Frank Staněk (bydlel na Řádce v domě č. 500, dneška patří rodině Vojtkové).

ČIŠTĚNÍ PŘÍKOPY K ANTONÍNKU

Na jaře vzhledem k mírné zimě bylo provedeno vyčištění příkop při silnici k Antonínku jak na pravé tak i na levé straně. Na levé straně byla vytěžena zanesená příkopa a k našemu velkému překvapení se objevilo krásné kamenné koryto.

Na pravé straně silnice byly zlikvidovány křoviny a uvolněn propustek z cesty do Kamenic a za starou cestu k Antonínku, na který se snad zapomnělo 50 let, protože by se mohl nazvat „nepropustek“ a ne propustek.

Čištění příkopu k Antonínku

BUDOVA SVAZARMU VSTÁVÁ Z ROZVALIN

Po vyčištění prostoru kolem budovy bylo přistoupeno k likvidaci „nepropustné“ střechy, což obnášelo rovných 10 tater suti, potom následovalo zpevnění stropů a zabětonování části střechy škvárobetonem. Byla dokončena vazba střechy a po zákrytí budovy přistoupí pracovníci „Rychlé roty“ k úpravám interiéru, na kterém se zaub času řádně vyřádí.

Nová střecha

Celkový pohled

Střecha při likvidaci

*Zleva stojí:
Marek Smátek, Pavel
Radoch,
Petr Pál,
František Šramek
Sedící na komině:
Petr Žalík*

árytce Vilémem Bazerem. Studoval zejména dílo Raffaelovo a ve vlastní tvorbě vycházel z díla přetele Tiberia Tenellina. Jeho pobyt v Římě trval do roku 1635.

1632

byl jmenován kardinálem-biskupem titulárního kostela S. Maria degli Angeli *Arnolf* kardinál *Harrach*.

1636

přijel do Říma jako delegát provincie na kongregaci prokurátorů Tovaryšstva Ježíšova *Martin Štřelca*. Ochránce a obránce Brna, proti Švédům.

1644

byl jmenován kardinálem-biskupem titulárního kostela S. Praxede *Arnolf* kardinál *Harrach*.

1650

o Svatém roce přijelo do Říma mnoho poutníků z Čech. Tehož roku byl instalován v kostele S. Girolamo degli Illirici (Schia-voni) Vangeliniův obraz Sv. Cyrila a Metoděje přináležející tělo sv. Klementa do Říma.

1667

byl jmenován kardinálem-biskupem titulárního kostela S. Lorenzo in Lucina *Arnolf* kardinál *Harrach*.

1670-1676

pracoval v Římě malíř *Jan Kryštof Liska*, polyboval se tu v okruhu G. B. Gaulliho a malířsky navazoval zejména na L. Giordana, G. Lanfranca, P. da Cortonu a L. Baldiho.

1671

vymohl pražský arcibiskup *Matouš Ferdinand Sobek z Bilenberka* rozšíření svátku sv. Václava po celém světě.

1671-1686

v Římě studoval architekt *Johann Bernard Fischer z Erlachu*, autor četných významných barokních staveb v Čechách a na Moravě.

1675

světvení Svaté brány v bazilice sv. Petra ve v tomto Svatém roce zúčastnil také kněz *Martinic*.

1677

od tohoto roku studoval v Římě teologii a práva *Wolfgang Hannibal Schrammabach*, budoucí biskup olomoucký.

1682-1685

je v Římě dočasně pobyt architekta *Johanna Bernardo Fischera z Erlachu*, který zde byl žákem tymiského architekta Filipa Scoria (Scoria) a ve své tvorbě vycházel z díla velkého barokního architekta a sochaře Berniniho.

1685

od tohoto roku pracoval v Římě v ulici Via Nazarena tiskař a vydavatel *Jan Jakub Konecnek*. Sídlo firmy několikrát změnil. Po jeho smrti převzaly vydavatelství na ulici Via del Corso jeho dvě dcery; tiskly zejména hudebniny. Následníci pak pokračovali ve vydavatelské činnosti až do roku 1834.

1687-1707

pracoval v dílně Pietra Liberioho malíř *Jan Kapceky*. Stykal se zde především s německými umělci, od roku 1709 působil v Praze. Roku 1700 v Římě portrétoval Michala Kreislingera.

1692

byl na studijním pobytu v Římě u Carla Fontany a Ceruttiho *Johana Lucas von Hildebrandt*, architekt, který silně ovlivnil vývoj barokní architektury ve střední Evropě a působil rovněž v Čechách.

1699-1704

v Římě studoval díla Michelangelova a Berniniho sochař *Maryška Bernard Braun*, nejdůležitější pokračovatel Berniniho ve střední Evropě.

1705-1708

v Římě se vzdělával v kresbě a rysování malíř a architekt *Jan (Johann) Ferdinand Schur*. Dočasně pobýval jako novic v řádu bosých karmelitánů. Podle vzoru karmelitánského kostela v Římě navrhl nový hlavní oltář pro kostel Panny Marie Vítězné na Malé Straně v Praze.

1706

byl pověřen jednáním v Římě o kanonizaci Jana Nepomuckého konzistorní asesor *Jan Maria Hložek*.

1707

v Římě pobýval na studijním pobytu malíř *Jan Rudolf Byss (Johann Rudolf Byss)*.

1709-1715

předpokládaný pobyt architekta *Kiliana Ignáce Dienzenhoferů*, který v Římě studoval v rámci tovaryšské vandrové cesty stavby Borrominiho a Guariniho. (Někteří autoři předpokládají Dienzenhoferův pobyt v Itálii až pro léta 1725-1731.)

1712

obdržel olomoucký biskup *Wolfgang Hannibal Schrammabach* hodnost kardinála a sídelní kostel S. Marcello. Správu přijal roku 1714 a od svého přijezdu do Říma vystupoval jako finanční magnát, okázale reprezentující rakouského císaře. Pro pobyt v Římě si najal palác Altemps, pořádal nákladné hostiny, účastnil se lovů a hudebních a divadelních představení a svým chováním si získal i papeže, který jej postupně jmenoval předsedcem pěti kongregací. Penězi z Moravy dotoval fond pro zchudlé šlechtičky a nákladně opravil svůj titulární kostel.

1712

byl v karmelitánském kostele S. Pancrazio pochován poslední Slavata *Jan Karel Jáchym*.

1716

dne 24. dubna přinesl kardinál *Schrammabach* papeži zprávu o narození následníka trůnu a na oslavu této události uspořádal v Římě slavnosti trvající tři dny. Po úmrtí dosavadního císařského vyslance a neapolského místokrále Gallase byl v červenci 1719 jmenován neapolským místokrálem. Císařským vyslancem v Římě pak byl jmenován kardinál *Michal Bedřich Althaus*.

1716-1721

studoval na Germaniku budoucí olomoucký biskup *Ferdinand Julius Troyer*.

Vědomí dřívější příslušnosti těchto vinohradů k Blatnici udrželo se celá staletí a vlastně až do dnešní doby, kdy patří vinohrady Plachty ležícím mimo zemědělskému družstvu v Blatnici. Vinohrady Plachty jsou vzdálené od Blatnice 1 km severozápadním směrem a rozkládají se na úbočí kopce, kterému se za starých dob říkalo Blatnická hora, v sousedství vinohradů Kamenice a Hradčítka. Rozlohu mají necelých 150 měřic a jakost vína přibližně stejnou jako Kamenice.

Právě v těchto vinných horách Plachtách měl vinohrad Jan Amos Komenský. Dovídáme se to ze svatební smlouvy, která je zaznamenána v městských knihách v Brandys nad Orlicí a kterou uzavřel Jan Amos, když se ženíl podruhé s Dorotou, dcerou bratřského kněze a předního funkcionáře bratřského Jana Cyrilla. Jan Cyrill byl senorem jednoty bratřské a kdysi působil i při Beřlánské kapli v Praze. Ale také později s Janem Stadiem korunoval Fridricha Falckého za českého krále ve svatoštickém chrámu. Ke sňatku jeho dcery došlo v době neobyčejně pohmaté a staříky seniore se jí nemohl ani zúčastnit. Manželství bylo uzavřeno v době, kdy se Komenský již skrýval na statcích Karla Staršího ze Žerotína. Smlouva byla uzavřena a zápis do svatebních knih byl proveden 3. září 1642. Kněze Jana Cyrilla jako stice zastupovala matka nevěsty Dorota Cyrillová. Ve smlouvě Jan Amos přijímá nevěstu za mocnou hospodyní, opatřuje ji věnem, ale vyměňuje si ze svého jmění a ve své moci ponechává vinohrad na Blatnicku v hofu Plachta lažící a všechny latinské knihy

a poznámkou, že po jeho smrti, tak jako ostatní statek, plným a desičným právem připadne na jeho děti, případně manželku. Jako svědkové při uzavření této smlouvy byli pan Matyáš Timon Lavín z Otterfeldu, osobní lékař Karla staršího ze Žerotína a zemský doktor moravský. Druhý svědek byl rytíř Václav Sudlička z Brozovic a on Lhovice, úředník brandýský.

Jednou z nevyvěštěných okolností je však skutečnost, proč si Komenský nevyměnil vinohrad Plachty již ve svatební smlouvě s Magdalenou Vizovskou, svou první manželkou, předpokládáme-li, že tehdy již vinohrad měl, protože ho zdědil po otci.

Jan Amos Komenský se často ve svých spisech zmiňuje i o víně. V knize, která nabyla světové proslulosti, Orbis pictus, vydané v Levoči v r. 1685, podrobně popisuje vinohradní a práce s vínem. Měl sam vinohrad a jistě popisuje vinohradnické práce tak, jak se za jeho mladých let v Blatnici prováděly. Popisuje vinnici, vzhled půdy na „koře“, vinobraní, lisování a školení vína. Také ve spise zámá hrána jazyků otevřená popisuje práce ve vinohradě, sázení, natahování obilnou, kopání, zaloukání kůlů, zrnění a další práce. Říká, že nejlepší vína jsou loňská a že vína z velkých sudů jsou chutnější. Z vinného mláta se dělá zadní víno. Svažené víno. Svažené víno je vinná polévka. Avšak ve svých spisech nabádá Komenský ke střídmosti a bojuje proti nemírnému pití. Když byl Jan Amos Komenský v Blatném Potoku a Uherách organizátorem školství a kněze Rakůvcem v letech 1651-1653, měl roční deputát vína 15 věder, tj. 176 litrů vína. Je jasno, že sám také

vino mírně pít a ve svých mnohých dílech vzpomíná sádku a vinnicek.

Zkoumejme nyní a vysvětlíme, jak nabyl Jan Amos vinohrad v Blatnici. Podléhá otázkou je bezesporu zřetelná tím, že nám pomáhá při řešení otázky místa narození Jana Amose. Mohly by vzniknout oprávněné připomínky podobné jako měl Záhmošský, Dolina a jiní, že pravo vlastní jeho otec Martin vinohrad v Blatnici, že tam byl dříve usazlý než se přestěhoval do Uherského Brodu. Pro znamenité víno, patřící do dnes mezi naše nejlepší vína, se to zakupovali právem horenským měšťaně i poddání z okolních obcí, šlechtici a klášterní řady. Na sklámku 16. stol. a na začátku 17. stol. byli majiteli vinohradů v Blatnici páni z Kurovic, kterým patřilo 11 obelů a které po roce 1620 připsaly knížeti z Liechtenštejna, hrabě z Kounic na Uberském Brodě, hraběnka Forgáčová z Bošan a Brumova, hraběnka Blatnická, hrabě Serényi z Milotic, dále řád kartuziánů z Brna i jezdci z Hradčítka, později ctihod rakouský, měšťaně a poddání z Uherského Ostrohu, Ostrožského Předměstí, Kvačic, Cilyic, Uherského Hradčítka, Nové Vsi, Milokostě a Ostrožské Lhoty. Zvláštní pozorností zasluhuje majitelé vinohradů z Uherkého Brodu.

(pokračování v příštím čísle)

ODBOJ PROTI FAŠISMU ZA OKUPACE V BLATNICI POD SV. ANTONÍNEM

(IV. část)

Tímto čtenosti jsme si záměřili napíjet před pitčím a s ústěhou, že nás náš přítel Inim. František Chalánek nezradil. Fr Chalánek svůj slib dodržel. Čest jeho památce.

Zároveň v té době roku 1941 mě Ruda Bém se správcem družstva Rudou Krčmářem při jedné obchodní návštěvě nabídl 25 q mouky po 50 kg v bílých pytlicích, jak bývala mouka americká, a že to musí vyletět ze skladu během dvou hodin. Nezbyvalo nic jiného, než zavolat do mlékárny Cyrilu Omelkovi, autodopravci, aby mi něco z družstva odvezl domů, ale ihned. Ani jsem pro to neměl místo a nezbyvalo nic

jiného, než to složit u souseda Martina Bachana. Nemusím ani připomínat, že to bylo večer ve chvíli prý. Mlouka byla semleto ze německého obilí, které bylo uloženo v jejich skladech. Ale už před tím se to provádělo za správce Aloise Šimona ze Starého Města. Tak to pokračovalo každé čtvrtletí nebo pololetí. K dalším dodávkám jsem si najímal hospodáře a koňským potahem Frant. Chabího a Josefa Hamačka. V jeho domě se to skládalo a po večerech vyřizovalo.

Do Blatnice pro proviant si jezdilo mnoho lidí z okolí i ze vzdálenějších míst. A když si vzpomínám, jak to vypadalo

v podzimu k šesté hodině navečer cestou k blatnickému nádraží v pátek. Sobota, to bylo poloviční procesí, jako k sv. Antonínku. Ještě šlejší, že hospodářská kontrola Kakač a spol. Kovač končila po 15. h. To zhoří, co si lidé odnášeli, určitě by se do vagonu nevešlo. Do naší sobotní činnosti bylo zapojeno přes 30 lidí.

U rolníků se též sabotovalo, kritičky se dodávky mléka do mlékárny, krávy pro špatné krmení nemohly mít telátka, vepřici pomalu přibývali na váze, obilí se mláto ro-dilo apod. Výmluv bylo dost, ale gestapu se to nelíbilo a po hospodářské kontrole pora-tykalo celé obecni zastupitelstvo i se staro-

lov. Byli odvezeni do Brna do Kosmických kolejí. Až za měsíc po velké intervenci byli přivezeni zpět autobusem do Blatnice před Obecí úřad a za přítomnosti očanů svolaných rozhlásem, s důrazným varováním vlády k řádnému plnění dodávek, byli propuštěni na svobodu.

Na další výzvy zahraničního vysílání, kterými sáboťáče a desťákáče jsme měli

projdnán úmysl vyhození kolejnic, případně mostu u podjezdu Mír. Plzeň - Bzenec. Nálož jsme měli zajištěny pracovníky z Měřínské strany, vše bylo dojednáno i s náčelníkem stanice Richardem Spisarem, ale nakonec jsme od toho upustili pro velký počet příslušníků komunistické strany v Mor. Plzeň i nedalekém Domaníně, kde byl i hlavní osobou komunistů Mikulíček.

Nechtěli jsme si vzít na svědomí několik desítek, či stovek lidí, neb v takovém případě nebylo u gestapa nic nemožného. Sáboťáče byly na demim pořádku.

JAK JSME SE DOSTALI DO ODBOVÉ SKUPINY „CARBON“

Není mou dobrou vlastností pamatovat si datum různých vodimých i důležitých událostí, ale na den 15. dubna 1944 si pamatuji neomylně.

Téhož dne mě v Blatnici posílá sv. Antonínkem navštívil můj známý kolega, majitel menšího obchůdku Karel Hroník z Uh. Ostrohu, zda bych mu poskytl výpomoc s nějakým proviantem a potravinovými listky.

Věděl o této možnosti od obchodního zástupce firmy František Študent a syn Uh. Ostrohu Aloise Chalupy, který mu občas potravinovými listky ode mne vypomáhal, aťž tyčí já o tom věděl.

Karel Hroník se mi svědilo, že k němu přišel velmi dobrý přítel ze zářinářů a on nemá, čias by ho pohotil. Pro nával práce v obchodě, bez vyprávění a zvědavosti, jsem jeho přání vyhověl, za chvíli však po jeho odchodu mně napadlo, oč asi jde. Prozněl jsem dost naklidu a nervozity při jeho příchodu i odchodu. A tato moje myšlenka se mi po krátkém čase skutečně po-

tverdila, když jsem přijel do Uh. Ostrohu ke Študentům pro nákup zboží.

Študentovi zaměstnávali mezi jiným personálem též kancelářskou sílu Františka Mikšeho, bývalého štábního rotmistra působícího u náhradní kornalivě v Sečovcích na východním Slovensku. S ním jeden můj nadřazený řtm. Tomáš Pilíček často hovořival telefonicky z Mukáčeva, kde jsem též konal vojenskou prezenci službu.

Pana Mikšeho jsem poznal již dávno před tím podle fotografie, když nastoupil do zaměstnání u Študentů, a zeptal jsem se ho, zda nepišobíl v Sečovcích. - Že ano - Na, to bylo pro něhu překvapení, i pro celou kancelář a po seznámení jsme se mali velkými přáteli.

Pan Mikše bydlel i v Uh. Ostrohu v Kostelní ulici a byl jsem s ním v úzkém kontaktu při naší ležkové akci.

Když jsem tehdy odcházel, přišel za mnou ven z obchodu a svědilo se mi, že má spojení s paradusím, a že by potřeboval nějaké potravinové listky navíc. Tak jsem

poznal, že jsem se s případem Karla Hroníka nemýlil, ale Mikšemu jsem o tom neřekl.

Po této události jsem večer Žitňáka informoval, co se mi přihodilo, jak s Hroníkem, tak i s Mikšem. Žitňák už by byl nejraději, abychom jeli za Mikšem, ale nebylo možné tak dít. Byl z toho úpíně v tranzu, ale vše se muselo předem promyslet, protože s Mikšem jsem o tom nemohl útruce hovořit pro nedostatek času. Vše se muselo předem projednat a dobře prošetřit, a to při naší celodenní práci nebylo tak jednoduché, mít v obchodě a jemu v hostinci a ve sklápě.

(pokračování v příštím čísle)
(Čerpáno z brožurky - "Odboj proti fašismu za okupace v Blatnici pod Sv. Antonínkem" - k 50. výročí vítězného konce 2. světové války - připravil: Vladimír Grebeníček - Uherský Ostroh I.)

BLATNICKÁ KRONIKA

(VIII. část - pokračování z min. čísla)

ního výboru bylo zřevno své funkce. Navým předsedou místního národního výboru byl zvolen Antonín Vybíral, klempř č. 346 a do rady místního národního výboru byli nově zvoleni: Josef Mička č. 349, František Vtana, dělník č. 604, Josef Kalíček, dělník č. 130, Vincenc Brůlik, tesal č. 350, Petr Pijáček, mlátník č. 250, František Pujtík, rolník č. 193, Josef Žufan, rolník č. 15, Martin Žufan, rolník a listovník č. 66 a František Vyskočil, rolník č. 290. Také Jan Bachan, rolník č. 188, který ptochodně zastával funkci tajemníka místního národního výboru, byl propuštěn a na jeho místo opět nastoupil dřívější tajemník František Matušík č. 616.

Lidový hostinec uzavřen a hostinská koncese zrušena. Vločení inventář, jako výčepní pult, stoly, židle a jiné odkoupil místní národní výbor za 82 135 Kčs. Vybavení ochotnického jeviště převzala Řehořič-

ná jednota Sokol. Záložna byla dána do národní správy. Dvě místnosti zabrała prodejna a správkárna obvi. Také mlékárna byla dána pod národní správu.

Celý rok 1948 probíhal ve znamení mnoha jubileí, veřejných oslav a manifestací. V Blatnici byly komary oslav vy 7/3, 13/3, 15/3, 26/4, 1/5, 9/5, 28/5, 14/6 a 14/9. Při volbách do Národního shromáždění a národních výborů, komarých 30. května, vysloveno se pro jednotnou kandidáku Národní fronty přes 90% voličů.

Dne 7. června 1948 vzal se prezidentského úřadu dr. Eduard Benel a 14. června byly komary volby něvého prezidenta. Jednomyslně zvolen Klement Godwald, rodák z Dědic u Vyškova, dosavadní ministerský předseda a předseda KBC, v uznání jeho zásluh o osvobození a badovatebskou práci Československa. Na slavném pražském

OD UNOROVÉHO VÍTEZSTVÍ 1948 DO MĚNOVÉ REFORMY 1. 6. 1953

Unorové vítězství pracujícího lidu přineslo posílení náternu lidové demokratického režimu obrozením Národní fronty. Byly učiněny další kroky ke sjednocení národa a na naší cestě k socialismu novými zákony znárodnovacími, zákonem o národním pojištění, o jednotné střední škole, novou ústavou z 9. května 1948, společnou oslavou 1. máje a jednotnou kandidátkou při volbách do Národních výborů a do Národního shromáždění. Unorové události měly vliv na další vývoj v naší obci. Usnesením místního akčního výboru, jehož předsedou byl Antonín Ondroušek č. 140, byla provedena reorganizace místního národního výboru dne 27. února. Dosavadní předseda místního národního výboru Antonín Bezdek a několik členů národ-

litrůž zavázala přepravu v české historii vlaků prezidenta - dělníka.

V náhradě za loňské sucho obdrželi místní zemědělci státní podporu ve výši 433.850 Kčs. V průběhu pokročovalo se ve velkých opravách školy. Stavba nové školy pokračovala pomalu pro nedostatek pracovních sil. Před rokem byly postaveny na kopci nové záchody za 14.350 Kčs a za Bránon byl postaven třetí transformátor pro mlékárnu, na který obec přispěla částkou 50.000 Kčs. Za stavební plány nové školy byl zaplacen Ing. arch. St. Kučerovi v Brně obnos 199.893, 60 Kčs a za plány učitelského domu 33.798, 20 Kčs. Sběrka ve prospěch veřejné knihovny vynesla 66 hodnotných knih a 6.445 Kčs.

Úroda byla v roce 1948 průměrná. Z jara bylo dlouho sucho, takže se již zdálo, že loňská neúroda se bude opakovat. V nevyšší míře dalo se ún dešťů. Velmi pěkná byla úroda jablek, ovoce a hrachů. Na cukrnicce způsobily velké škody brusák nosatec řepový (rybnosolec).

MNV koupil od Mlékařského družstva, národ. správa, budovu bývalé mlékárny Svépomoc na čís. 173 za 330.000 Kčs a dal jí k dispozici místnímu Strojnímu družstvu, aby tam zřídilo družstevní prádelnu, zavazovací kuchyni (konzervárnu) a očištěnou lázeň.

R. 1948 - 1953

Počátkem září resignoval předseda MNV Amonin Vyhřál č. 346 a novým předsedou MNV zvolen trafikant Josef Maša č. 327, za člena rady MNV dělník

Ondřej Trojany č. 311. Ve schůzi MNV 21. září povolena Maticí svazatomimské postavit na kopci křehovou cestu.

Dne 8. září byl státní pohřeb druhého prezidenta dr. Eduarda Beneše. Bylo vzpomínáno jeho velkých zásluh o republiku.

Koncem roku byla stavba nové školy zastavena. Bylo na ni postaveno za 2.423 592, 90 Kčs. Dovoleno pokračovat ve stavbě učitelského domu.

Rádné hospodaření MNV za roku 1948 vykazuje 2 690 244, 95 Kčs v příjmech 2 654 129, 60 Kčs ve výdajích. Pokladní hotovost 23.115, 35 Kčs.

Dne 23. listopadu byl prezident republiky a. Klement Gottwald jmenován čestným občanem Blatnice a zaslána mu hluboká adresa s mnoha podpisy místních občanů.

Rok 1949 je prvním rokem pětiletky. s níž se má vybudovat náš těžký průmysl. Od 1. ledna vstoupilo v život nové krajské zřízení. Sídlem našeho kraje je Gottwaldov (dříve Zlín) a novým okresním městem je Veselí nad Moravou. Pro nás to znamená velkou výhodu pro blízkost okresního města a výhodného vlakového a autobusového spojení, zatímco do Uh. Hradiště bylo přece jen dosti daleko (18 km).

21. ledna 1949 konala se ve Veselí nad Moravou I. slavnostní schůze nově jmenovaného zastupitelstva ONV, jehož předsedou byl zvolen František Mikolka, dělník z Dyasat. Koncem ledna resignoval předseda MNV Josef Maša č. 327. Po dva měsíce šrafoval místopředseda František Vysoký č.

č. 290, potom zvolen opět s. František Konečný č. 389.

V březnu započalo s vysazováním lesních sazenic na obec. pozemku parc. č. 2188/1, 2189/3 a 2189/4. Na Měškové byla postavena mlázně nákladem 30.000 Kčs. Cihly (16.308) byly přivezeny od stavby učitelského domu.

(pokračování v příštím čísle)

Zapsal František Alois Tomáš

DOSLOV K BLATNICKÉ KRONICE

Poněvadž se k zveřejňování Blatnické kroniky v našem zpravodáři objevilo několik kritických hlásů, chtějí bychom upozornit na to, že zápisy v Kronice jsou poplatné době jejich vzniku za komunistické totality a nemusí obsahovat pravdivé informace, ale je to úřední záznam obce a proto jej nemůžeme upravovat jak se nám zlíbí. Osvady se však i hlasy, které hodnotí kladně zveřejňování zápisů v kronice a proto se omlouváme těm, kdo by se tyto zápisy dočkl. Zároveň prosíme některé z pamětníků o průpověky, v kterých by byla některá fakta uvedena na pravou míru.

J. V.

VÝVOJ A ROZVOJ OBCHODU KONCEM 19. A ZAČÁTKEM 20. STOLETÍ V BLATNICI

Jako u řemesel, tak i vývoj obchodu byl dán zemědělským charakterem obce a tím skoro úplnou samostatností v potravinách. Obchodování směrem z Blatnice pozostávalo z prodeje dobytka jatečného i chlazeného. Jatečný dobytek vykupovali řemeslci z okolních měst přímo od rolníků, chovný dobytek se prodával na dobytčím jarmáku ponejvíce ve Veselí n. Moravou. Stejně tomu bylo i v případě obilí. Dalším prodejním zbožím celoročně bylo domácí mlásko, vejce, drůbež a ovoce. Jen těžko uvěřit dnešní člověk k tomu způsobu obchodování. Kromě kraváckých a koňských potahů nebylo žádného dopravního prostředku. Proto dopravil své zboží do trhu musel prodávce jen „per pedes apostolorum.“ tedy pěšky. Trhy se odbyvaly jen z rana, před-

cházel velmi časný budiček, lehká nebo žádná snídaně, nabídl na zádu připravený koš se zbožím a dít se na pochod. Cílem byl zpravidla Uh. Ostroh, Veselí a někdy Uh. Brod. Ti hodiny cesty tam a tři hodiny doba návratu. Pokud se zboží na trhu prodalo, cesta domů byla veselější, ale stávalo se i to, že pro velké množství zboží se neprodalo, nezbyvalo než toto zboží nabízet dům od domu. U ovoce to bylo nezbytné, protože toto podléhalo brzy zkáze. To vše samozřejmě mohly provádět jen mladší osoby, převážně ženy. Situace se zlepšila zavedením autobusové linky Borlice - Uh. Ostroh - Uh. Hradiště. Dopravně vlak odrazovalo mnohé a tato doprava brzy zanikla.

Stejně sezónním obchodem probíhal i podomní obchod a "blatnický merkant"

- palachovými rohožkami, taškami a šlapáky. Nežada popíňovat výrobu palachovského zboží, o tom už bylo napsáno hodně. Spíše měj jác o způsobu prodeje. Palachové zboží se vyrábělo v chudších rodinách přes zimu, přichodem příznivějšího jarního počasí se výrobci vydávají do světa za prodejem. Kolik zákony obchodník, měl být nejčastěji ženy, si mohly nabídnout svého zboží na zádu, aby to stačil třeba celodenně ušetřit i s nějakým vybavením proti nepřízni počasí, protože se nedalo počkat, že se večer vrátí. Toto byl výlučně podomní prodej. Brát kliku jednoho domu za druhým, rozbalit zboží, často zbytečně a nabízet ho. Takové cesty byly většinou vycedení na i víceměsíční a měřovaly i velmi daleko do ciziny. Byla to otázka sim-

ovnění, nositelná i osobní bezpečnosti a zdraví.

Mám v rodině zajímavý případ takového obchodního putování z manželčiny strany - prababičky Kalčíkové. Téměř každoročně se na takovou cestu vydávala, protože jiného zdroje příjmu peněz nebylo a tak se jednou dostala až do rakouského pouštního města Maria-Zell. To bylo vyprávění, to bylo slávy, snad u mnohých i dosti závislí, po návratu, u těch, kteří se při občasných cestách tak daleko nedostali. Přinesla odtud krásný porcelánový hrníček s nápisem: "Käffe und Brot, macht Wanger rot". Káva a chléb dělají líčka růžovými. Hrnek měl v kredenci dlouho velmi čestné místo. Po 2 letech babička chtěla pouť zopakovat, ale z této cesty se už nevrátila.

Zlepšování dopravních možností po 1. světové válce znamenalo i rozvoj rohožářství. Bylo jednoduché získávání palachů z jihomoravských rybníků a jeho dopravu do Blatnice, kde se třídil, sušil a rozprodával zájemcům. Pro výrobce se zřizují lázeňská sídlištěk vyrobeného zboží

na skáld a v přílehlých regionech se individuálně rozprodává. Organizací tu pracuje pí Konečná /Horní konec, Kateřina Kudelová č. 585, Anna Smetáková č. 253.

Jedni z největších rohožářů byly rodiny Těšalova č. 260, Jákoubková č. 263, Nováková a Vyskočilova, pan Žďárský č. 625. Známost a užitost zboží se stále rozšiřuje a rozlišuje se také sortiment. Mimo rohožek a šlapáků se vyrábějí různé druhy tašek, umělecky zdobených, ošátky, sádky i letní klobouky, podle druhu materiálu i dovednosti prstů pletáček. Za 2. světové války nastává vrcholná doba této výroby. Odpadá podomní obchod a mohou se soustředit výlučně pletení. Organizaci prodeje uskutečňuje pan Jeteřina z Věteřova a ing. Zabloudil z Brna. Exisuje tu smluvní poměr mezi výrobcem a odběratelem, mzdy jsou vypláceny ihned při odběru. Tvoří se pletácké družstvo, které dodává palach a pečuje o služby. Má 14 členů a právním zaměstnaneckým poměrem s organizací. /Kudelová Kateřina a manželem, Kozumplicková Růžena, Vyskočilová Anna č. 393, Žufanová Marie č. 66, Pospíšilová Anežka č. 656, Šrámková Lenka č. 483, Slovákova M. č. 123, Políková J. č. 227, Těšalová Anna, Kudelková Anežka č. 427, Hanáčková F. č. 224, Hrušková Marie, Potěšňová Marie č. 651.

Zkušené a dovedné pletáčky získávají dobrovolnice z okolních obcí nebo družstev. Za tuto uměleckou, lidovou práci získala paní M. Políková r. 1987 Český titul zasloužilé pracovnice kultury. Jak jsem se už dříve zmínil, protože žádný průmysl nebyl, byl obchod směrem zvenčí dosti chudý. Rodiny nakupovaly jen nejnětější. Byl to cukr, sůl, petrolej, kvasnice, zápalky, kávu a dřevo jak topné tak i pro řemeslné zpracování. V oblékání doznívají běžné lidové výrobní druhy oděvců. Z konopi, tou

nebo vlny. Takové poměry zůstávají do konce 19. století. Naděje na rozvoj a pokrok v obchodování přerušil výbuch 1. světové války z 1914 a měl obdobně kritické důsledky jako u řemesel, jak jsem se zmínil v předchozím čísle Blatnického zpravodaje. Ukončení 1. světové války přináší naděje ze vzniku samostatného státu a vyvolává naději v novou epochu rozvoje řemesel a obchodu. Ovšem nebylo to jen tak jednoduché. Chyběly peníze a chyběly také mobilní dopravní prostředky. Tyto problémy se řeší poměrně silným ovlivněním pracovníků do USA, kdy v počátku byl kurs dolaru k naší koruně 1:120.

Vznikají obchody, spíše obchůdky, a nichž jeden z nejstarších byl obchod p. Bel, Bradlák v č. 197 u mostu. Původně to byl židovský obchod /Chumaj, který byl na konci války vyrabován. Dalším byl obchod pana Theodora Spurného v č. 35 / Před tím stará škola/, paní Anny Bezděkové č. 172 a pana Jana Cichy č. 259 nade mlynem a p. Anežky Koláčkové č. 14. Jen obchod pí Bezděkové a Koláčkové vykazoval znaky obchodu střízlivým zbožím, jinak to byly obchody se zbožím smíšeným. Z dalších menších obchůdků byl v č. 478 / Jan Polehla a v č. 321 Martin Čiabiča a v č. 572 Ant. Čiabiča.

Mezi tyto obchody se prosazují věšňavaly tzv. krupařství, na které nebylo třeba výuční list a ani žádného mimořádného úředního povolení. /Fr. Němečková č. 2, Kat. Vyskočilová č. 357, Dominik Němečický č. 608/. Krupařství mělo menší rozsah sortimentu, ale bylo v každé části obce důležitější.

Obchod byl provozován v této době skoro vždy v domě majitele obchodu. Nárok na prostornost nebyl nijak velký. Obchodní místnost spojena vždy s obytnou částí a zdířka - stěna ze slámských. Prodávající se většinou zdržoval v obytné místnosti a na signál zvonku, upevněného nade dveřmi vstupními, vstupoval za zákazníkem do obchodního prostoru. Odchod zákazníka zase oznamoval zvoněk vycílený otvíráním dveří. Prodejní doba nebyla nijak stanovena.

Venkovské obchody nebyly nijak zvlášť výnosné. Byly často jen doplňkem obživy rodiny obchodníka k provozu menšího zemědělství. Obchodníci přebírali potřebné množství zboží od velkoobchodu z Uh. Ostroha /Adler Hahn, Ohera/, doprava - koňský peňak. Převrat tu působí stavba železnice Veselí n. Mor. - Nové Město nad Váhom. Nastává odklon od Uh. Ostroha a převládá směr na Veselí.

Výrobky Marie Polákové (roz. Kudelové) * 30. 1. 1921 - dcerka Kateřiny Kudelové

Koncem 20. let zasahuje velmi silně světová hospodářská krize, roste nezaměstnanost, ubývá kupní síla a nastává útlum obchodu. Snad by Vám mnohá starší mohla potvrdit, že mnohdy v celé chalupě se nenatla ani koruna na kvasnice. A tak hospodyně musela trpělivě čekat až se nad ní nějaká slepice snižuje a snese vajíčko, které bude možno u obchodníka za nutné kvasnice vyměnit. Další způsob směnného obchodování a řešení platební neschopnosti bylo zřízení první mlékárny v Blatnici v domě č. 482, vedle obchodu p. Bezděkové. Lidé mohli ráno po vydojení odvézt mléko do mlékárny a hned vedle v ošichně bezhotovostně vyměnit za drobné zboží. Obraty se vyrovnávaly koncem měsíce a často, uspoř. dočasně, vytly i v červených číslech. Z jedné strany mlékařské knížky se psaly dodané litry mléka, z druhé strany vybrání koruny. Nevýhodou byla malá kapacita mlékárny, jen několik stovek litrů mléka.

Prvím úkolem nastupujícího obchodnického učně bylo naučit se dělat kornouty – skarmety různých velikostí, do nichž se většina drobného zboží bálila. Žádný zvláštní obalový materiál nebyl. Kostkový cukr se nevyráběl. Cukrovarny dodávaly jen 3-4 nebo 10-11 kilogramové homole – klobouky, z nichž se musela přiladovaná část získávat roztloukáním kladivem nebo nějakým závažím. Třísky z homole při tom litaly, ale byly potřebné jako dovažky. Nebyl známý ani práškový cukr, ten se musel v hmoždíři získat roztloukáním. Tehdy se tvrdilo, že ve špičce homole je cukr nejsladší.

Podomní obchod se zeleninou prováděli v naší obci pěstující zeleniny ze Bzenec. Blatničané uměli získávat dobré výnosy brambor, řepy, obilí i brozů, ale zelenina se pěstovala jen okrajově. Bzenčané vozili zeleninu na trakačích přímo, později ji dopravovali na blatnické nádraží a odtud do dědiny sloužil trakač. Tuto skutečnost do svědčuje ona lidová píseň: Holka rozmála, proč jsi nechtěla, milovat Bzenčana. Bzenčan má fučkovíčku, petržel, mrkvičku. Jede dědiny, krutí prdelu až k Hradčicům.

Nemohu si odmyslet jeden druh podomního obchodu, který zde prováděl romský kovář zvaný „Tomáš Cigán“. Byl člen s nějakou skupinou Romů, tehdy Cikánů, v Louce a několikrát do roka procházel dědinou s několika druhy železných peřezů přeložených přes ramena a nabízel je ke koupi. Při jednoduchém kovářském zařízení dělal opravdu dobrou práci. Věřím, že

FOTOGRAFIE BLATNICKÝCH ŽIVNOSTNÍKŮ

Eduard Vělek, nar. 16.3.1874, zemřel - není záznam, č. domu 353, kovářský mistr

Antonín Michálek, nar. 12.1.1896, zemřel - 18.1.1986, č. domu 43, smířlavý mistr

František Mlýň, nar. 17.7.1883, zemřel - není záznam, č. domu 103, mlýnský mistr

Ludvík Štampl, nar. 16.6.1895, zemřel - 28.8.1976, č. domu 163, kovář

František Mětal, nar. 7.12.1883 v Blat., zemřel - není záznam, č. domu 392, knihar, moudřelka - Hroznová rez. Čapčičová, nar. 3.1.1886 v Lubči, zemřel 30.1.1910 ve Vídni

Mstěj Hrozník, nar. 15.6.1879, zemřel - není záznam, č. domu 258, občan

Redakce noviny Janů Vavřky

mnobý, jim ukovaný řetěz, by se ještě v mnohém stavění v Blatnici našel. Tomáš obdivu přes den si po domácnostech vyptal, něco stržl za řetěz nebo i jiné kovácké výrobky dělané na zakázku a k večeru se přes Láčský kopec vracel spokojen domů. Nikdy nebylo slyšet, že by v obci něco ukradl.

Žalovaný byl i výměnný obchodník s oběru odpadových hmot, hader a kostí. Aspoň jednou za měsíc se objevil v obci lehký vozík, nabitý stejně lehkým koníkem, jehož majitel svoji činnost označoval zvláštním voláním: "Hadry, kosti, staré železo." Hospodyně k tomu hlás braly s porozuměním a vynálezy pytle s požadovaným obsahem. Za jejich obsah dostávaly výměnnou porcelánové hrníčky, talířky, misky a podobné potřebné věci, na něž v domácnostech nezbývalo a tak se mohly jinak skromně kradene doplňovat. Cenovou relací tohoto obchoduho handlu učovalo větší výkuvnost buď prodávajícího nebo nákupního. Veškeru velkou obchodování bylo prováděno na základě dotadování a smlouvání.

Překonávání důsledků Velké světové krize začíná v druhé půli třicátých let. Roste počet obchodů, jejich vyhovavenost i rozsah sortimentu. V roce 1930 se vykazuje v obci 32 řemesel a 27 obchodů. Zdrojem zvýšených příjmů u zemědělců je založení Rolnického mlékárenského družstva v 1925 a následně zpruvznění mlékárny v 1929. Prodej mléka mlékárnám bez omezení umožňoval pravidelný měsíční příjem hotovými penězi. Vzniká Mlékárenské družstvo Svěpomoc v dědině, výroba cementového zboží p. Marie Marcinkové č. 211, což

usnadnilo dovoz stavebního materiálu. Otvírá se pálenice líhovin z ovoce, u mošty Antonín Bezděk č. 172, Jos. Žitňák otevírá Pod Starými horami Hotel za účelem zvýšení čistotního ruchu.

První autodopravce byl Jan Petrář č. 159, později Jan Psotka č. 612 a Otto Lánsel. Přibýlí 2 pekaři, Jan Straka č. 155 a jako autodopravce, Ehrenberger, jeho nástrapce Komárka č. 95, Jan Lukáš č. 144 naštrádlí pekařství p. Fr. Petrářa. Tito pekli hospodyním přinesené těstoviny. Pro poleby vinářů pracují bednáři Fr. Koňárek a Jan Vrba. Stolářství hodně zmechanizované utváří Jos. Kanovjanský č. 577, Ant. Michálek č. 534 a Jos. Permar č. 617, holičské provizeřovy provádějí St. Gardavský a J. Smějsa č. 35, malířství a natíratelství Jan Maňák, Fr. Těchal, zámečnictví Norbert Ther č. 21, obuvnické práce Jos. Horčica č. 174, který už líje boty na míru a p. Fr. Šrámek. Obvyklým zasedlím těžkou ránu zřínky podnikatel Tomáš Buřta, který dokonatým zmechanizováním a organizací práce, vyrábí velké množství botů všech velikostí a druhů za poměrně velmi nízké ceny. V obcích zavádí prodejny svých výrobků. První jeho prodejna v Blatnici byla v čisle 167 u p. Martina Vyskočila, Pan. Ant. Pavlička v Velké zavádí v čisle 74 prodej kometů a drogerického zboží. Později se drogerie přenášá do domu č. 35. První lékařskou ordinací si zavádí MUDr. Šapovalov, původem Rus. Předtím provozoval základní lidovou zdravotní péči paní Hedvíka Poláčková č. 36, jinak poradní babička, všeobecně známá pod názvem „Paninámá“. Válový mlyn p. Fr. Malého přechází od

nestálého a nespolehlivého vodního pruvzu na provoz motorového pohonu „Pantáta Malý“, jak byl obecně nazýván, přebírá v Blatnici od svého otce Antonína, rodáka v Tetenci, kde měl mlyn jeho děd Jakub. Polotovární výrobu a obchod zemědělských strojů zakládá Stanislav Vyskočil č. 481.

Aktivní zedníci zedlávají poměrně živu rucit stavební jsou Kufina Ant. a Frant. č. 520, Ant. Vyhřál č. 630, Vyskočil Jan č. 284, Hanák Jos., Valátek Ant., Jan Bachan, Samson Jos. č. 34, Ant. Těchal č. 628 a řada jiných, kterým zednická nebyla hlavním zaměstnáním. Mistři tesarského umění byli Bejlik Vincenc č. 555, Bachan Jan č. 430, Bachan Josef č. 192, Bejlik Václav č. 173. Stavebnictví bylo v těchto dobách dosti sezónní. Stavby se začínaly zpravdila zjara, po okopávkách plodin na poli a pak zase po ukončení žni a výmístě obilí. V mezidobí se prováděly jen drobnější zednické práce.

V půli třicátých let fungují v obci trafiky. Prodejna u mošty (Jan Kufina, č. 466), dnes v zástavbě Husácké zbrojnice, Bachan Fr. č. 18, Vyskočilová Marie, č. 290, později p. Ondráčkova.

Pohostinství provozují 3 hospody: Obecní, pronajímá Obecní zastupitelstvu; Pálenice v Dědině, dnes zbořená, pronajímá Lidovou stranou, p. Ant. Jurčeky; později zájezdní hostinec, dnes restaurace Roháč.

Peněžní ústavy: Občanská záložna /pod vlivem agrární strany/, úradovna Obecní úřad.

Reifeisenka - Spolitelna a záloženský spolek, pod vlivem Lidové strany

Přestože čím dál tím více proniká konkurence žilí oblečení, přesto zůstává dosti tvadit zabývajících se lítem vřetěho starého venkovského oblékání, hlavně pracovního.

Byly to: Marie Žitňáková, č. 141, Antonie Bačianová, č. 248, Antonie Poláčková, Marie Valáčeková, č. 303, Vlasta Lernbochrová, č. 302.

Neznámější krojové švadleny byly - Antonie Trujancová a Anežka Pospíšilová /Kočičová/. Základní ženské čimí oblečení byly štrůtky, jupky, sukny, šátky, kalozha-je, pánské košile. Látkový materiál si jako strážné zboží kupovaly zákaznice samy a dávaly je už „svým“ švadlenám k úřad.

Začátkem 30. let zakládá obchodník Antonín Bezděk, č. 172 pálenice slivovice u mošty, kterou později přebírá obchodník Jar. Hlavinka a obhospodaruje ji přes celou válečnou dobu.

Nadějný a zdárný rozmach řemesel a obchodu v Blatnici nemá opět dlouhého trvání. Výbuch 2. světové války v roce 1939 znamená okupaci republiky a tím také zavedení válečného hospodářského systému. Značné množství potravin i jiného zboží je řízeno liskovým přidělovým, zčásti omezeným systémem, průmyslová výroba se zcela podřizuje účelům války. Obchody zůstávají v soukromých rukou, ale pod přísným dohledem kontrolních orgánů. Nastává nedostatek potravin i jiného průmyslového zboží. V omezené míře vzniká černý obchod, vystavený ale velkému riziku.

Po skončení této světové války nastává nová naděje volnosti poměrů v obnovované republice. Přichází „Velký třesk“ padesátých let v obchodu u průmyslu. Soukromé podnikání se silně omezuje, obchody na venkově přecházejí na systém družstev / Jednoty/, ve větších městech vzniká státní obchod, Pramen. Rovněž tak i řemeslníci vytvářejí různá družstva výrobní, mnoho řemesel zaniká a řemeslníci odcházejí jako dělníci do továren. To trvá do roku 1989 a etapa 4. naděje volného soukromého podnikání se nějak pohleslem do přelomu doba značně rozpívá.

K doplnění svého dvoudílného příspěvku, bych chtěl trochu dějinně většinu dílem jako pamětník připomenout politicky význam řemeslníků a obchodníků, kteří v poválečné době přecházejí na název - Živnostníci. Už v roce 1919 vzniká v Blatnici „Místní sdružení Živnostensko-obchodní strany ŽOS. Místních členů bylo 30, přidalo se i několik členů z okolních obcí. Byl vytvořen pevný kádr členů, kteří si byli vědomi svých povinností ve prospěch Živnostenského hnutí. Předšedou byl zvolen kolega Eduard Válek, místní kovář, č. 355, po něm strana vedl Matěj Hanačík, obuvník, č. 328. Titul „kolego“ bylo oficiální stranické oslovení. V prvních poválečných volbách do obecního zastupitelstva dostala strana 2 mandáty. /Eduard Válek a Jan Polešný obchodník/. Později dalším předsedy v roce 1934 získal Ludvík Staněk, krejčí, č. 365. Strana se zasadila o to, že její členové byli pojištěni při poválečné parcelaci do seznamu uchazečů o parcelovou půdu. V roce 1925 se kovář v Blatnici krajský sjezd strany, který pro špatné počasí se příliš nevydařil, ale velmi dobře dopadl druhý sjezd strany v roce 1932.

Kolega Hanačík Matěj byl po 2 období náměstkem obecního zastupitelstva členem Správní rady Občanské záložny, kolega Fr. Malý, obvyklý po 2 období členem finanční komise, Ludvík Staněk byl členem Obecní-

ho zastupitelstva a Břislav Hanačík, klempíř, členem Místní školní rady. Heslo strany až do jejího ukončení bylo: Živnostnictvo bude mít tolik práv, kolik si svou poctivou prací vydobude.

Roku 1938 byla strana jako vlechny ostatní politické strany rozpuštěna a více už u nás nebyla obnovena.

Závěrem několik poznámek k mému příspěvku.

Chci jsem s ním podat obraz vývoje řemesel a obchodu v naší obci za více než 100 let. V takovém rozsahu není možno postihnout vše. Má práce měla být doplňkem Dějin Blatnice v tomto úseku. Většina údajů je z mé paměti, zbytek, co jsem se mohl dovědět od starších generací. Ať čtenář mi promine možnou nepřesnost křestních jmen, čísel domů, vzniklou i zánikem domu, změnou provozoven a opomenutí činnosti některých občanů. Hlavním cílem bylo mladším generacím zobrazit to, co je už minulostí a asi se už nebude moci opakovat úmrtím provozovatelů Živnosti nebo jejím zánikem v dnešní době. Připomínka jejich práce a významu v dané době může být potěšením a povzbuzením pro jejich potomky.

Za promítní řádím ty, které jsem neuvynul v tomto příspěvku opomenul.

*Petr Váňa Bohumil, učitel
v s. r. 406*

*Kamerám Kábelová při práci (roz. Průmyslová, * 28. 4. 1897,
† 8. 11. 1989)*

ČESKÁ KRONIKA

Cesty Čechů do Věčného města začínají s příchodem křesťanství k nám. Není možné v tomto informativním přehledu posílnout všechna jména a všechny profese těch, kdo přicházeli do Říma zanechali zde trvalou stopu. Proto se čtenáři omlouvám, pokud v této publikaci nenajde všechnu tu, co považuje za důležité. Stávající rozsah práce neumožňuje rozšíření o další fakta.

V minulých dobách bylo běžné, že do Říma zajížděl téměř každý panovník, v Římě se školila většina církevních hodnostářů, kardinálův zde měli a mají titulární kostely a povinnosti biskupů byla například "visitatio liminum apostolorum" – návštěva hrobu sv. Petra a Pavla, spojená se slibem věrnosti papeži. Šlechtici sem zařizovali s diplomatickým posláním, se sběratelskými záměry a na tzv. kavaliérské cesty, císařské ke karunovci a z umělců nehlodal v Římě inspiraci jen malířky. O italských cestách našich šlechticů, o umělecké inspiraci itáli českých malířů a sochařů, o vztahu italských politiků a básníků ke Karlu IV.

Dokumenty čerpány z vatikánských archívů

867

v provincii Iňohno roku přinesli do Říma Konstantin a Metoděj otázky sv. Klementa.

868

v létu papež Hadrián posvětil v kostele S. Maria Maggiore staroslověnské liturgické knihy a biskupové Firmusius z Porta a Gaudenchtus z Velletri vysvětili na kněze Metoděje, Gorazda, Klementa a Nauma a na jáhny Angelára a Sávu. Novověčení pak společně s biskupem Arseniem a bibliotékařem Anastasiem sloužili slovanskou liturgií v hlavních římských chrámech – u sv. Petra, sv. Petroniý, sv. Ondřeje a u sv. Pavla. Metoděj sloužil pravidelně své svou první mši v kostele S. Maria Maggiore.

869

dne 14. února v Římě zemřel Konstantin (přijal zde řádové jméno Cyríl) a byl pohřben v bazilice S. Clemente. Tehod roku provedl papež balou "Gloria in excelsis" užívání slovanské liturgie v tm, aby se při mši čelo evangelium a epístola nejdříve latinsky, a Metoděje ustanovil papežským legátem pro slovanské kraje.

869-870

přel do Říma podruhé biskup Metoděj. Papežem byl ustanoven paonským (samijským) arcibiskupem a poté byl vyslán ke králi Moravanů Rostislavovi a knížatům Svatoplukovi a Kocelovi.

879

do Říma dorazilo poselstvo moravského knížete Svatopluka, vedené knězem Janem a Benátek. Poslové jednali 11. června u papeže Jana VIII. ohledně užívání slovanského a latinského jazyka v liturgi. Výsledkem jednání bylo opětovně obelání Metoděje do Říma.

880

v červnu jednali v Římě Metoděj a Svatoplukův velmož Zemiřan s papežem. Ten znovu povolil na Moravě slovanskou liturgii a papežská kurie převzala Moravu pod přímou ochranu. (Papežská ustanovení obsahuje bula "Industriae tuae".)

899

papež Jan IX. Poslal z Říma na Moravu své legáty, arcibiskupa Jana a biskupy Benedikta a Daniela, kteří vysvětili arcibiskupa a tři biskupy.

967

vedla dcera knížete Boleslava I. Mladá přemyslovské poselstvo k papeži při jednání o zřízení pražského biskupství. V Římě se seznámila s benediktinskou teliolí a přijala teliolní roucho a jméno Marie.

988-992

doložen první pobyt sv. Vojtěcha a jeho bratra Radima v Klášteře S. Bonifacio z Alessio na Aventinu.

995-996

doložen druhý Vojtěchův pobyt v Římě. Vojtěchovy styky s otomským a italským prostředí otevíraly nové země Evropy.

999

zakázil Vojtěchův příbuzný a přítel císař Oto III. Ke zti sv. Vojtěcha na Tiberském ostrově baziliku S. Adalberto.

1039

v druhé polovině roku přijeli do Říma zvláštní poselstvo knížete Břetislava I. se žádostí o zřízení arcibiskupství v Praze. Pro stížnost Poláků na Břetislavovo loupení církevních majetků v Polsku byla žádost zamítnuta.

1059-1060

obdržel kníže Spytihněv II. od papeže první moris biskupskou míru za roční plat sto hřiven stříbra.

1070

z pověření knížete Vratislava II. jednal v Římě o založení kapitulního kostela na Vyšehradě průbítel u sv. Jitř. Petr, syn Podivův.

1072

od tohoto roku římská kurie několikrát uváděla spory mezi rozsvaděnými bratřimi – knížetem Vratislavem a pražským biskupem Jaromírem.

1075

jednali na synodě v Římě pražský biskup Jaromír a olomoucký biskup Jan. Jaromírovi pomáhala přítelovna jeho přílužna, toulánská markraběnka Matylda. Jaromír se směl vrátit k vykomu biskupského úřadu.

1079-1080

se snažil kníže Vratislav II. dosáhnout přemenného souhlasu slovanské liturgie. Papež, snažící se zachovat jednotu církve, odmítl.

1081-84

Češi ve vojsku císaře Jindřicha IV. se zúčastnili jeho římské křížové výpravy a významně se při dobývání Říma.

1083

vojáci knížete Vratislava II. pronikli jako první přes římské hrady.

1091

přeseli do baziliky sv. Petra opat benediktinského kláštera na Sázkově Božetěch vlastnoručně vyřezaný kříž jako výraz pokání. Ze místa biskupa Kosmy vsadil na hlavu krále Vratislava II. korunu.

1132

ve vojsku Lotharově vypravil do Říma kníže Soběslav 300 českých jezdců pod vedením knížete Jaromíra, syna Bořivoje II.

1138

navštívil Řím olomoucký biskup Jindřich Zdík, aby získal od papeže Inocence II. svolení k misijní cestě do Průa.

1145

byl v Římě s diplomatickým posláním opět Jindřich Zdík.

1146

do Říma se vydal na pouštní cestu Děpolt, bratr knížete Vladislava II., aby od papeže dosáhl rozřešení ve sporu s biskupem Jindřichem Zdíkem.

1167

dne 9. srpna zemřel blízko Říma na moře pražský biskup Daniel L. a několik dní po jeho smrti zemřel morem i Vladislavův bratr Děpolt, který do Itálie doprovázel císaře.

1197

papež dvakrát navštívil český šlechtic Hroznata. Při prvním slyšení vzal papež pod svou ochranu klášter v Teplé, při druhém slyšení zprostil Hroznata slibu pouti do Jeruzaléma za příslib založení druhého kláštera.

1201

Hroznata navštívil Řím pošetilý a s papežovým souhlasem a za jeho přítomnosti se stal premonstrátem, snad byl papežem také vysvěcen na poděhána.

1204

papež Inocenc III. prohlásil sázavského opata Prokopa za svatého.

1204

žádalo v Římě české poselstvo Přemysla Otakara I. povýšení pražského biskupství na arcibiskupství. Papež žádosti nevyhověl, roku 1204 však uznal Přemysla Otakara I. králem.

1215

pražský biskup Ondřej se spolu s olomouckým biskupem Robertem zúčastnil IV. lateránského koncilu a v Lateránské bazilice mu bylo 22. listopadu uděleno biskupské svěcení.

1216

koncem roku přišel do Říma biskup Ondřej, kancléř krále Přemysla Otakara I., a vyhlásil nad pražskou diecézi interdikl. Interdikl, který nebyl respektován, byl 29. května následujícího roku zrušen.

1217

a v červnu téhož roku začal papež Honorius III. Jednat s vyslanci českého krále.

1226

Řím navštívil pražský biskup Budislav, obdržel biskupské svěcení, ale zanedlouho, 10. července 1226, zde zemřel.

1237

zaslal papež Řehoř IX. list Aněžce Přemyslovné a bulou "Omnipotens Deus" podřídil její klášter Na Františku přímo Svatému stolci.

1240

Řím navštívil pražský biskup Mikuláš.

1241

byl papežem Řehořem IX. vysvěcen biskup Mikuláš.

1254-1255

jednali poslové krále Přemysla Otakara II. o možnosti dosažení římského trůnu.

1265-1278

v Římě pobýval papežský kaplan a penitenciář Martin z Opavy, člen dominikánského řádu, který napsal velice známou a po celé Evropě rozšířenou světovou kroniku Cronica summorum pontificum imperatorumque ac de septem aetatibus mundi.

1293

těsně před tímto rokem jednal v Římě jménem krále Václava II. s rodinou Orsiniů kněz Alexius o možnosti zasnubení královny dcery

Blahoslavený v klášteře Subiaco, kde měl úmčít i sv. Václav za svého pobytu v Itálii.

ZLEVA: Antonín Bachan, Františka Lagová, Josef Bogar.

Jitky se synem Gentile Orsinio. Zrádný Alexius byl v Římě zavražděn vlastním služebníkem.

1297

v Římě vedl diplomatická jednání související s korunovaci Václava II. královský kancléř Petr z Aspeltu.

1333

olomoucký biskup Jindřich III. Berka z Dubé (zv. Hynok Žák) založil v bazilice sv. Petra kapli a oltář sv. Václava.

1350

Cola di Rienzi se pokoušel získat Karla IV. k tažení do Itálie.

1350

na oslavy druhého Svatého roku se do Říma vydalo mnoho českých poustníků.

1355

ve středu před Velikonočními se rozložil se svým vojskem před branami Říma Karel IV. Na Zelený čtvrtek prošel sám v poustnickém obleku a nepoznán všechna posvátná místa a baziliky, aby nebyl vyrušován z pobožnosti. Až v sobotu se objevil ve Vatikánu a 5. dubna na Boží hod velikonoční vjel s celým svým doprovodem do města a v bazilice sv. Petra byl korunován na římského císaře. Ve slavném průvodu s korunou na hlavě a s římským žezlem a jablkem v ruce jel přes Andělský most a Kapitol do Lateránu, kde byla připravena císařská hostina. Po tajném vyjednávání s papežem ihned po korunovaci Řím opustil. Podle Palackého "v Římě vůbec panoval pokoj, pořádek a veselí, jaké při takových příležitostech až posud téměř nikdy vidáno nebylo".

1367

do Říma přibyl kazatel Jan Milíč z Kroměříže. Listem přibitým na dveře baziliky sv. Petra ohlásil Římanům své kázání.

1368

na pění papeže Urbana V. vykonal Karel IV. s manželkou Alžbětou Pomohanskou druhou císařskou jízdu do Říma. S papežem se setkal ve Viterbu a poté spěchal se svým vojskem do Říma, aby ho mohl přivítat a uvést do města. Palacký uvádí, že dne 21. října u brány vedle Andělského hradu sesadil s koně a pěšky vedl papeže sedlícího na bílém koni ke stupňům Svatopetrské baziliky. Kromě projevů radostí se mu za tento skutek křesťanské pokory dostalo i posměchu. Dne 1. listopadu na den Věch svatých proběhla v bazilice sv. Petra korunovace císařovny Alžběty. Císařský dvůr setrval v Římě tentokrát až do prosince a Karel IV. v té době koupil dosti velký dům pro český hospic. Tato korunovace představovala vrchol Karlových mezinárodních úspěchů.

1369

navštívil podruhé Řím Jan Milíč z Kroměříže. Když obdržel zprávu o smrti Konráda Waldhausera, vrátil se urychleně do Prahy.

1378

jmenoval papež Urban VI. Pražského biskupa Jana Otka z Vlastimíra prvním českým kardinálem. Druhá kněz, Petr z Rožmberka, též před jmenováním na kardinála zemřel.

1382

lidé z 1998. leden. Klášter ve Frontínku - výstava jeslíček z celého světa, nový frontínkánský kostel z kamene - Janův ubí / jeslíčky z Mborovy - výrobní ze šesti katechetů - slavný, rukama vinnorokých žen. Janův obdivovaný turistů z celého světa

žádal papež Urban VI. českého krále Václava IV., aby v Římě přijal císařskou korunu. Král na císařskou jízdu i pro budoucnost rezignoval.

1389

v dubnu zavedl papež Urban VI. Na žádost Jana z Jenštejna svátek Navštívení Panny Marie.

1390

na jaře navštívil Řím u příležitosti Svatého roku Jan z Jenštejna a po Velikonocích přijel s českými poustníky do Říma Jan z Pomucka (Nepomucký). Na hřbitově Campo Santo (Svaté pole) u baziliky sv. Petra, který byl roku 1350 zřízen pro pochování zemřelých poustníků, byli pohřbeni také šlechtic Heršák, farář z Načeradce a Mikuláš Rakovník.

1393

navštívil Řím pražský arcibiskup Jan z Jenštejna.

1399

Jan z Jenštejna se opět odebral do Říma a byl zde povýšen na patriarchu alexandrijského. Žádal o svolení k pastorační činnosti jako misijní biskup, poněvadž se již roku 1396 o Velikonocích zřekl hodnosti pražského arcibiskupa.

1400

dne 17. června Jan z Jenštejna v Římě zemřel a byl pohřben v katedrále sv. Pravdy. Poněvadž byl tento rok vyhlášen jako Svatý, účastnil se jeho pohřbu i poustníci z Čech.

1410

v říjnu odešel do Říma Husův první poradce Jan z Jesenice.

1411

Husův spor s papežskou kurií byl svěřen čtyřčlenné komisi, v jejímž čele stál vynikající právník kardinál Zabarella. Ten byl připraven vynést rozsudek pro Husa příznivý. Když mu bylo odhaleno rozhodování a pře svěřena jinému soudce, byl

1412

v únoru Jan z Jesenice obžalován z kacířství a v Římě uvězněn. Z vězení se mu však podařilo uprchnout.

1420

dne 1. března vydal papež Martin V. listinu vyhlásující první křížové tažení proti Čechům.

1433

dne 21. května přijel do Říma král Zikmund Lucemburský a o deset dní později, 31. května v neděli svatodušní, byl korunován papežem Evženem IV. na císaře římského. Králova Barbora ke korunovací přizvána nebyla. Přes bolestivé záchvaty dny, při nichž byl císař svým doprovodem podřízn, přisluhoval papeži při korunovační mši jako podjáh. Z osobního doprovodu se korunovace zúčastnil mezi jinými Kašpar Šlik a pravděpodobně lékař a astronom Jan Ondřejův zv. Sindel. V Římě se Zikmund zdržel do 13. srpna.

1457

byl upraven zchátralý český hospic (poutní dům).

1462

dne 10. března přijeto do Říma k papeži Piu II. poselstvo krále Jiřího z Poděbrad, vedené přítelem Aemilia Silvia Piccolominiho

Prokopem z Rabštejna, aby jednalo o potvrzení kompaktát. V poselstvu byli také Zdeněk Kostka z Postupic, Václav Vrbenký a Václav Koranda mladší. Jednání se účastnil též Mikuláš Kusánský. Žádost byla zamítnuta, papež prohlásil kompaktáta za zrušená.

1466

dne 23. prosince papež Pavel II. sesadil Jiřího z Poděbrad jako kacíře z trůnu a vyhlásil proti kalábriickým Čechům křížovou výpravu.

1467

na Zelený čtvrtek 26. března byla v bazilice sv. Petra vyhlášena kletba nad Jiřím z Poděbrad.

1467

přišli do Říma dva Gutenbergovi žáci, tiskaři pocházející z Chebska, Konrád Sweynheim a Arnold Pannartz, kteří vsouplili do historie jako první tiskaři knih v Itálii.

1550-1556

bylo v Římě pod vedením svatého Ignáce z Loyoly vychováno pět českých jezuitů – Václav Šturm, Baltasar Hostounský, Ondřej Pešina, Valentin Voyt a Gingalius Wolfgang Georgii. S dalšími sedmi jezuiti, pocházejícími z oblasti Španělského Nizozemí, z Německa a ze Sředomoří, byli vysláni 1556 do Prahy.

1564

do Říma přijel pražský arcibiskup Antonín Brus z Mohelnic. Papež Pius IV. brevem z 16. dubna povolil v Čechách a na Moravě přijímání pod obojí způsobou.

1575

v Římě působil sochař Adrian de Vries, žák sochaře Giovanniho da Bologna, od roku 1601 dvorní sochař Rudolfa II., později ve službách Albrechta z Valdštejna.

– pokračování příště –
Epimach – Josef Bogner

PAMĚTNÍ KNIHA FARNOSTI BLATNICKÉ OD ROKU 1898 (ČÁST V.)

Téhož roku i v Blatnici „na hádku“ blesk do topola sjezd a odhlá do slámenné střechy nad chlévy jednoho podsedníka a střechu zapálil, avšak jen chlév ten shořel - dalšího vymočení se požáru stateční blatničané zabránili.

V době rovnodenní jarního i podzemního byvají v Blatnici velké jižní vichory „Horský vítr“ které někdy umíci na polích u Hroznové Lhoty - Lipova, Blatnický - i na polích u Blatnice Jeřiči k lipovským hranicím unášejí. Jsou ale nyní již mnohem méně byvaly přel lety a sice tím, že pohorí na jih k hranicím Uherským položené se zalesnilo a stále zalesňuje. Kdyby tam, kde jsou pole Břestky byl les, jako dříve tam býval, nešpěl by Blatnicar vichory těmito.

Sněhu bývá v zimě málo a málo který rok a to někdy jen o lednu a to ne po celý měsíc, takže sanice zde nebývá a saní téměř nikdo zde nemá.

Hojnost stromů listnatého jeatří v Blatnici nesmírně mnoho stromů ovocného a v „Hájku“ mnoho buků, dubů atd. a též jehličnatý les na kopci sv. Antonína - hojnost pramenů a studánek - vanutí vzduchu a příjemné teplo činí Blatnici a její okolí krajinou velmi zdravou. Někdylivé nemoci jsou zde zjevem Fikým a tuberkulóza plicní ještě řídká - začínají sem na lesní proby jezdit i Vládníci.

Řídké borosty jest v Blatnici velmi chudě zastoupena. Stepenec pískovcový jsou někdy zajímavý rozličným složením i barvitostí. Pod útvarem křídlovým a tozčí nim nacházej se vápenec, jest ale na páneji význa se nehodí a potřebuje se ho na stavby a štrkování silnic, z čehož vřak jde blatničanům ročně užitek za tisíce zlatých. Karpatský pískovec zdejší jest o vědění velmi hrubozrnným a často s rozličnými zeminami amíšeným, nehodí se tedy na práci kamenickou, nýbrž jen ku stavbám, méně na štrk na silnice.

Hliny důležitá jest v Blatnici dosti - cihlena v Hájku - avšak jest hlina tu mnoho skřepovitá (Mawayní) a ač cihly z ní jsou výborné předce výroba jejich jest obtížná, neb při sušení a pálení mnoho se pokalí.

Písku dobrého ku stavbám v Blatnici není a musí se dobrý písek vezít z

z Moravy u Ostrova neb z pískových ložisk u Chýlců neb z polí Ostrožských.

Před lety založil pan Jan Hutala měšťan v Ostrohu i průkop v obci „nad floránky“ k dobývání kamenného uhlí, ale uhlí nenašel a musil jámu dáti zaházeti. V křídlovém a vápencovém útvaru uhlí nebývá.

Květena jest v pahorkatině Karpatská a v rovině Moravy tozčí jako jiné v údolí Moravy leky. V lesích se nachází smrk, jedle, bor, buk, dub, olše, habr, jasan, lipa, klen - z křovin: hloch, lípek, trn, maliník, dřínka šiška atd. Pozděl cest jsou vysázeny tam, kde není stromů ovocných akáty, sem tam zbyl ze starších dob některý topol a některá vrba - plané hrušky a jabloně dřve po pastvinách hojně se nacházejí vyzimely tam rovní docela.

Ovocného stromový pěstuje se v Blatnici nesmírně mnohobí v zahradách (humrech), ve vinohradech, na mezech v poli a okolo silnic; a sice druhy domácí i ušlechtilé hládané. Nejvíce se pěstuje sliva (trška), kašlákka, duranec, pavlůvky fvestečky, Spendlíky. Dále se pěstují

u velkém množství nejrozmanitější druhy třešní, višní, jablek, hrutek, broskví a něco meruněk. Kašlákka v Blatnici velmi brzy zraje v polovici srpna a dobře se prodávají do Vídně, Olomouce, Přerova, Prostějova, Šumperka, Šumperku, Bruntálu, Opavy, do Pruského Slezka, do Vratislavy i do Berlína. Též páli se z nich výborná slivovice. Broskví bývá v některém roce takové množství, že se zde prodává jedna stará rakouská měřice broskví za 70 krejcarů a ani za tak nízkou cenu nelze je prodati a dávají se pak na „kvas“ a páli se z nich spolu s kašlákami kofaika. Blatničané tržlí za ovoce tisíce zlatých ročně. Ovoce jest pro teplou polohu tak výborné jako z krajín jižnějších a slivovice blatnická jest sotva méně dobrá nežli slivovice Svrtnijská nebo Bosenská.

Vinná réva pěstuje se na mnoho set měřic pozemků a sice na Roháci, „Staré hoře“ (kopce sv. Antonína), v Kamenicích, ve „Floránkách“, v Ochránkách, na „Rybničkách“, na Kružbích, na Nadlákci a tozčí něco na „Nádváčkách“.

POUŤ MATICE SVATOANTONÍNSKÉ

V neděli 27.5.2001 proběhla II. pouť Matice za účasti posádků z celého okolí. Mli svatou oslavovali děkan P. Jiří Jerábek z Veselí n. Mor. V předvečer pouť se uskutečnilo na kopci v kapli závěrečné setkání účastníků 6. Dnů P. Antonína Šarínka. Po měř avně, křídlově cestě se večer u táboráku opěkafo, zpívalo a vzpomínalo se na doby, kdy na Antonínku působil P. Šarínka. Škoda jen, že u mládeže a občanů naší obce nebyl o tuto akci velký zájem. Věříme, že tradice tohoto setkání a pouť Matice bude zachována i pro příští léta s větším zájmem, jak tomu bylo letos.

Vybar Matice
Svatoantonínské

PŘEVOZ ZVONU K SV. ANTONÍNKU V ROCE 1947

Dne 24. srpna 1947 na děkavné ihožnické pouti byl vyvěšen zvon, který daroval František Mrautík (bývalý tajemník OÚ) a jeden křesťánský občan ke sv. Antonína. Fotografie z převozu zvonu k sv. Antonínku je na titulní straně tohoto zpravodaje.

Po dotektivním pátrání, které zahrnovalo návštěvu u poloviny starší populace Blatnice (ženské), bylo zjištěno následující:

- kočí slavnostního sjezdu František Mrautík, č.p. 145, * 16.2.1913, + 29.3.1989
- první družička p. Doleželová Marie (roz. Petráurová) č.p. 307, * 8.6.1930
- druhá družička p. Polehňová Božena (roz. Vysokálová) č.p. 394, * 31.7.1929
- třetí družička p. Váverková Ludmila (roz. Hanáková) č.p. 19, * 7.6.1929, + 21.3.2001
- poslední družička p. Samsomová Ludmila (roz. Maňová) č.p. 597, * 13.6.1929
- za paní Doleželovou je paní Blažena Mičková (roz. Němčíková) č.p. 68, * 8.9.1928
- a za ni paní Bacharová (roz. Mičková) č.p. 277, * 3.3.1935

Fotografie byla pořízena u Nábřeží a Želénkové boudy (pod Lipany).

Vzadu vpravo od paní Samsomové je vidět hlava pátera Křeháčka. Jako pravý korouhevník byl označen pan Jan Karlík (Mn. Hučkovice).

Pokud někdo z občanů má k této fotografii nějaké nové poznatky, budeme velmi rádi, když nám je sdělí.

Za fotografii děkujeme paní Perutkové!

Petrava Bohunec a Václav Jaroš

KOSMETIKA PETRATUROVÁ LUCIE V BUDOVĚ OBECNÍHO ÚRADU V BLATNICI

OTEVŘENO:	PONDĚLÍ	11⁰⁰ - 18⁰⁰
	ÚTERÝ	8⁰⁰ - 16⁰⁰
	STŘEDA	zavřeno
	ČTVRTEK	11⁰⁰ - 18⁰⁰
	PÁTEK	8⁰⁰ - 16⁰⁰

Nabízím kosmetické ošetření pleti:

- hloubkové čištění
- masáže
- formování obočí
- barvení řas a obočí
- epilace obličeje, rukou a nohou
- pleťové masky
- mikromasáž očního okolí atd.

výhodné ceny: např. formování obočí 15,- Kč
barvení obočí 15,- Kč
barvení řas 25,- Kč

tel.: 0737 / 100 710

KOPÍROVÁNÍ

AO

COLOR (laser, max. A3)

potisk textilu

razítka, vizitky

reklama, sazba, tisk

laminování, vazby

**kancelářské a
školní potřeby**

F. Chludil, Svatoplukova 1650 (tržnice) Veselí n. Mor.

tel.: 0631 / 323749, 0603 536 225, 0604 273 995

e-mail: f.chludil@quick.cz

KŘÍŽ NA STRÁŇI

Tento kříž poskytli obci náš syn. Ovšem se souhlasem původní majitelky p. J. Valové roz. Hůsarové. Chtěla bych poděkovat p. starostovi, že dal tento krásný starožitný kříž opravit. Panu Budařovi za výstižný návrh textu.

PAMÁTNÍK TĚM, KTERÍ ZDE BYLI POKŘBENI JAKO OBĚTI EPIDEMIE CHOLERY V 19. STOLETÍ

Já jsem vzkříšení a život!

Kdo věří ve mne i kdyby umřel

bude živ a žít, kdo žije a věří

ve mne, neumře na věky.

Paní Aničce Křivákové za zorganizování brigády členů klubu důchodců. A hlavně pak panu místostarostovi J. Vavříkovi, který dotáhl vše do zdárného konce po technické stránce. Terénní úpravy a usázení pomníku.

Je neuvěřitelné, že jste dovolili splnit sen mého otce. Doufáme, že se nebude opakovat vandálství z minulých let.

Všem srdečné díky!

Vyskočil Marie

Tímto po usazení kříže pracovníky „Bochůl roty“

Zleva: Stanislav Chabáček, Marián Svoboda, Petr Žalík

KULTURA, ŠKOLA

DEN MATEK - DIVADLO

Svátek matek jsme oslavili 12. května. Při vstupu do sálu obdržela každá maminka, babička karafiát. V úvodním proslovu popřál starosta ObÚ pan Vyskočil všem maminkám k svátku. Na této akci má podíl také školská a kulturní komise ObÚ.

Po proslovu následovalo divadelní představení - pohádka „Neohrožený Mikeš“, kterou sehráli žáci naší ZŠ. Připravili ji pro maminky, ale protože se celkem zdařila, bylo by škoda nepředvést se s ní i jinde a tak nám pan ředitel Mgr. Čerestňák zajistil vystoupení v Nové Lhotě a v Hroznové Lhotě. Děti se snažily a všechna představení dopadla na výbornou, z čehož jsme měli všichni radost.

Utořil se dobrý kolektiv a některým dětem to dávalo více odvahy častěji vystoupit na veřejnosti. Už se zajímají, co budeme nacvičovat příště. Aby měly děti větší chuť do další činnosti, po prvním představení je prazvala paní Svozilová na borkou čokoláda a po nedělním představení si pochutnaly na pohárech, které připravila paní Čabová.

Chtěla bych poděkovat panu řediteli Mgr. Čerestňákovi za velmi dobrý přístup a pomoc při zajišťování představení a uvolňování dětí z vyučování a také paní učitelce Karáskové za pomoc a spolupráci. Obecnímu úřadu, zejména panu starostovi a místostarostovi za ochotu a vstřícnost při zajišťová-

ni divadelního představení po technické stránce a také za květinové dary.

Z vítězku za představení přispějí děti na Fond ohrožených dětí, část věnují na výlet a zbytek bude jako základ pro další činnost. Věříme, že i nadále bude se všemi jmenovanými dobrá spolupráce a náš kolektiv div. kroužku, po dosavadních zkušenostech připraví náročnější představení. Doufám, že nám všem vydrží elán a dostaví se další úspěchy.

Křiváková J.

ÚSPĚCH REPREZENTANTŮ ŠKOLY

Skvělého úspěchu se podařilo dosáhnout skupince reprezentantů blatnické základní školy. Při prvním ročníku Velikonočního běhu ve Velké nad Veličkou vytrátili, co mohli. Svým vynikajícím výkonem tak dali na frak i závodníkům z tzv. sportovních škol. Všichni přítomní se přesvědčili, že přechod na specializované základní školy ještě nezajišťuje nejlepší výsledky v daném oboru. V těžkém terénu se podařilo Blatničanům získat šest zlatých, tři stříbrné a jednu bronzovou medaili.

Výsledky:

Benjamínci - 1. Radek Vyskočil, 1. Kristýna Žajdlíková, 2. Denisa Bušová, 3. Klára Hanačíková.

Přípravka - 1. Ondřej Fojtík, 2. Filip Fojtík, 1. Petra Šašínková.

Nejmladší žáci - 1. Petr Máčal.

Mladší žáci - 1. Kamila Kohútová, 2. Lucie Chupíková.

*Petra Bušová, Kristýna
Žajdlíková, Klára Hanačíková*

Na závit závodě jsme úspěšně reprezentovali obec společně s fotografkami: Foto: Lenka Fojtková

*Žilva (horní řada): Petr Máčal,
Kamila Kohútová, Ondřej
Fojtík, Lucie Chupíková, Klára
Hanačíková,
Stupci zleva (dolní řada): Petra
Bušová, Filip Fojtík, Radek
Vyskočil, Petra Šašínková,
Kristýna Žajdlíková*

KLUB DŮCHODCŮ

Klub důchodců pokračuje dál ve své činnosti. Scházíme se a na naše besedy si zveme pěvecký soubor Jáků ze základní školy, hudební skupinu Kvítka, která se prezentují pěknou muzikou. V měsíci březnu jsme navštívili divadelní představení „My fair Lady“ v Uherském Hradišti ve Sliváč-

kém divadle. Byla to zpěvohra a všichni důchodci byli moc spokojeni. V dubnu jsme navštívili Muzeum J. A. Komenského v Uh. Brodě a Luhačovicích. V měsíci květnu jsme jeli do „Větek“ na výstavu květin. Protože 14. května je Den matek, uspořádali jsme pro členky klubu malou

oslavu, při které hrál pan Laga a podívalo se malé občerstvení. Na této oslavě byl přítomen i starosta obce pan L. Vyskočil, který popřál hodně zdraví do dalších let všem matkám.

za klub důchodců J. Vyskočilová

VYSTOUPENÍ ŽENSKÉHO PĚVECKÉHO SBORU LIBUŠE Z VESELÍ NAD MORAVOU

V neděli 29. dubna v podvečer se opět rozestřela obřadní síň Obecního úřadu zpěvem, ale tentokrát trochu jiného tónu. Na pozvání OBÚ nás navštívil ženský pěvecký sbor Libuše z Veselí nad Moravou. Zazněly zde písně lidové v úpravě Rudolfa Smetany, Petra Ebena, písně duchovní – Anežko Česká, Zdislava naše, Modlitba (od B. Smiřovské), aj. Současně vystoupil i patnáctičlenný dětský pěvecký sbor I.Š.U. Veselí nad Moravou, ve kterém zpívají 4 děti z Blatnice.

Sbor Libuše čítá 18 členek, které spolu zpívají již 14 let. Dirigentkou je paní M. Reimanová. Repertoár mají rozmanitý, od písní lidových přes duchovní až po klasiku od našich i cizích autorů, jako např. od Thomase Morleyho, Jiliannese Brahse, Leoše Janáčka, Jaroslava Křivky, Petra Ebena a dalších. Sbor vystoupil úspěšně již na mnoha místech v naší republice, ale také v zahraničí. V současné době se připravuje na vystoupení sborů v rámci Evropské Unie, které se uskuteční 21. června ve Veselí nad Moravou. Patronkou této akce je Libuše Domanínská.

Je jen škoda, že si tak bohatost duchovní a světské hudby našich občanů užijí. Doufáme, že při dalším vystoupení, které je naplánováno na podzim letošního roku, bude obřadní síň prostěradla více zaplněna.

PADESÁTNICI - ROČNÍK 1951

STOJÍCÍ - 3 řada zleva - Milada Mlčková, Lubomír Matuška, Jaroslav Mlčal, Marie Kotásková, Ludmila Cingelová, Jiří Dolný, Marie Kůželová, Milada Ondrová, ing. Antonín Nezval, Josef Chabiča, ing. Stanislav Vyskočil, Josef Poležňa

2 řada zleva - ing. Zdeněk Petrator, Ladislav Křivák, František Pančík, Marie Zbahnová, Antonín Zbahn, Eva Mautlíková, Marie Spáčilová, Stanislava Rumičková, Marie Bártková, Anna Gzardová, Milada Kufinová, Ludmila Cíchová, Marie Šuránková, Marie Průchová, Anna Valenčíková, Božena Morávková, Helena Petratorová, Marie Hasičková, řídící učitelka Marie Valáčeková, Bohuslava Čábová, Jaroslava Vaňková, Jarmila Bábulovalá, řídící učitelka Božena Slavíková

DŘEPÍCÍ - 1 řada zleva - Stanislav Maňák, Jaroslav Zemčák, Stanislav Kunovjánek, Petr Valáček, Antonín Peprna, Antonín Marek, Antonín Hanák

Foto: Lenka Fajtková

ŠEDESÁTNICI – 1941

Nahře zleva - Václav Vrba, Josef Poláček, Ladislav Perutka, Marie Perutková, Stanislav Stuchlík, Josef Stambk, Ivan Svoboda, Miloslav Valčík, Ladislav Kufina, František Kufina, Josef Kufina.

Dva muži zleva (druhá řada) - Josef Panáček, Bohuslav Mašík.

Dále zleva - Marie Panáčková, Věra Fliegerová, Antonie Pfeiferová, Jarmila Kufinová, Anežka Vyskočilová, Růžena Minaříková, Ludmila Ondrušová, Milada Valášková, Františka Těšhalová, Ludmila Sieberová, Růžena Hevřálková, Drahomíra Smějsíková, Anežka Veřelová, Miroslav Rybáček, Marie Kufelková, Květoslava Vyskočilová.

Foto: Lenka Fajčíková

PADESÁTNICI, ŠEDESÁTNICI A SEDMDESÁTNICI

děkují za krásnou a důstojnou oslavu v obřadní síni Obecního úřadu v Blanicích pod Sv. Ant. panu starostovi Vyskočilovi, matrikářce paní Cichové, paní učitelce Hendrychové a Vyskočilové za dojemné básničky, dětem z mateřské školy a jejich maminkám nebo babičkám, které si daly práci ustrojit děti do krásných blanických krojů.

Děle Blazovským zpěvačkám pod vedením paní Lagy a také panu učiteli Lukášovi za nakreslení pamětního listu, kde jsme se všichni rádi podepsali.

Ještě jednou srdečný děk za všechno!

DEN DĚTÍ NA OKAWANGU

Během kalendářního roku existuje apousta dní "D", např. Den boje proti apartheidu, Den nekuřáků, Den seniorů, Den rozhlávu, Den nář. "sevimčelso". U školáků je jednoznačně nejoblíbenější Den dětí. Přece by je ve škole na jejich svátek nikdo nezakusel. Kupodivu se v tomto případě považují za děti jinak předospělí žáci vyšších tříd (báči světi prostředky). A aby si ten svůj svátek užili vřelými vztahy i mimo školu, připravilo pro ně SRPS a místní hasičský záchranný sbor na neděli 3. června ODPOLEDNE NA OKAWANGU. V předletých dvou letech jsme se o účast dětí neobávali, protože počasí nám bylo více než nakloněno, takže vůbec nevaňilo, když někdo v zápalu har upadl do potoka. Sloníčko ho za chvíli vysušilo.

Letos byla situace jiná: obloha pod mrakem, teplota níž moc, v neděli rano ještě pršelo. Přesto si pořadatelé dopoledne řekli, že

"jdou do toho, přece to drobotinu nezklámou". A dobře udtělali. O půl třetí se začali řadit na polní cestě k Okawangu příjímající auto a nakonec jich bylo zaparkovaných jak na malé pouli.

Dětské odpoledne zpestřili tancem děvčata šestých tříd ZŠ. V rílččkách jim musela být hruzná zima, ale on nezahřál pohyb, to zahřálo mládež a radost z potlesku přiblížejících dětí a rodičů.

Pak se všichni vrhli do soutěží. Motivace byla velká, protože za každý splněný úkol dostal soutěžící speciální bankovku "1 okawango". Ty pak mohli dle počtu směnit od lízátek, přes cukrářské, propisky až po trička v CITY BANK - což byl vojenský stán postavený nad loukou.

Mezi nejoblíbenější (soudě podle fronty) patřili disciplíny:

- šplh po provazovém žebříku
- sestřelování terče proudem vody
- střelba se vzduchovky
- přechod přes "rozbourané pětice" a jiné.

Celé odpoledne pouštěl písničky DJ Honza. A až nebylo o co soutěžit, sešli se všichni vyhladovělí u ohně při opékání špekáčků (nezdavé, ale strašně dobré). Pak nastal ten správný čas na diskotéku Samozřejmě. Že chvíli trvalo, než se někteří (naměřili), ale nakonec byl parket skoro plný a nechálo se jít domů. Jenže před školou bylo pondělí a prázdniny začínají až za měsíc.

38

ZE ŽIVOTA NAŠÍ ŠKOLY

Ne náhodou se říká, že čas plyne jako voda. Ani jsme se nenadáli a máme zde opět konec školního roku, k velké radosti žáků i učitelů.

I v druhé polovině školního roku byla naše činnost přehnatá. Žáci reprezentovali školu v mnoha sportovních soutěžích. Výrazných úspěchů dosáhli v atletických soutěžích ve Velké nad Velickou, v terénním běhu umístě, se střídavými úspěchy se zapojili do fotbalových turnajů MacDonaldů Cupu a Coca - cola Cupu. Ukázalo se, že bojovnější a lepší byli mladší chlápci, kteří si vybojovali druhé místo v okresovém kole ve Strážnici. Tradičně pokračovaly ve volejbalových kláučích naše děvčata a krůček po krůčku míří k lepším umístěním. Nejmladší žáci a žákyně dokázali, že umí dobře ovládat míč, a probíjovali se až do okresního kola ve vybitém v Hodoníně. Zde obsadili výborné druhé místo.

V měsíci úncru a dubnu zhlédli starší žáci dvě divadelní představení Slovákckého divadla v Uherském Hradišti, mladší děti pak zavítaly do Městského divadla ve Zlíně. S velkým nadšením se setkala ukázká sjevčtka dravých ptáků v místní jeleovně.

Žákyně Těšhalová v plavě - rovnováze.

II. Páky při realizaci běhu

Úspěšná byla i účast žáků ve vědomostních soutěžích a olympiádách v místních i okresních kolech. V soutěži Bible a my obsadila Monika Hrušková druhé místo v okrese.

Své plody přinesla i činnost žáků v zájmových kroužcích. Naši mladí ženští modeláři, se svým vedoucím Markem Chabčou, získali pěkné umístění v soutěži, s níž Vás blíže seznámí samostatný článek. Herecké umění předvedli i členové dramatického kroužku pod vedením paní Křivákové. S dramatiizací pohádky "Neobrozený Mikeš" sklídili úspěch nejen na domácí scéně, ale také v sousedních obcích. Pobočka Základní umělecké školy ve Veselí nad Moravou při ZŠ v Blatnici pod Sv. Aně, kde vyučují hře na klavír a dechové nástroje paní a pan Okénkovi, uspořádala besídku pro rodiče svých žáků, na které se mohli mladí hudebníci pochlubit svým uměním.

Prvního června jsme oslavili s žáky Den dětí. Tentokrát mohly děti změřit vzájemně své síly ve sportovních disciplínách na fotbalovém hřišti. Nejlepší dostaly za své výkony odměnu. Počasí nám příliš nepřálo, a tak příjemnou náplastí byla chutná svačina. Děti si pochutnaly na opečené uzenině. Po velkém sportovním vyčerpání všichni sportovci s potěšením uvítali sponzorský dar pana Klimka z Blatnice. Každý obdržel láhev ochucené minerálky, za což panu Klimkovi patří náš dík.

Ke školnímu vyučování patří také školní vlastivědné zájezdy, které bývají příjemným závřením celoroční činnosti. V první polovině června absolvovaly všechny třídy,

od prvního až po ty nejstarší, eskorze po krátkých naší vlasti.

Teď zbývá jen zůstat celoroční příl v závěrečném hodnocení a odnést si domů vyvážení. I když někdy sádkou stížíka kvůli špatné znalce, pochvalu si zaslouží všichni. Vždyť víme: Je na neúspěšných dělá máme mnohdy podíl i my, rodiče.

A teď hora na prázdniny!

Nabízíme v novém školním roce

Mgr. Zdeněk Mlýnský, učitelka základní školy

BLATNIČTÍ MODELÁŘI

Jsem členkou kroužku leteckých modelářů při ZŠ Blatnice pod Sv. Ann. a chtěla bych Vás informovat o naší činnosti.

Každý čtvrtek se scházíme pod vedením Marka Chabího v dílně školy. Zde se učíme stavět různé házedla a větrně. Na jaře se scházek nás nás vedoucí přesvědčil, abychom se zúčastnili 2. ročníku soutěže „Zlaté házedlo, kterou pořádá DDM Škola v Uherském Hradišti. Jednu úlohovou sobotu jsme se přemístili osobními auty na místo soutěže. Celkem zavedlo dvacet chlapců a děvčat z širokého okolí. Každý soutěžník měl deset pokusů,

v kterých se měřila doba udržení modelu ve vzduchu. Podle délky udržení časů se sestavilo umístění, které pro nás bylo lichotivé. První tři místa získali naši modeláři:

1. Martin Cáb
2. Ondřej Perutka
3. Tomáš Ruzníček

Vítězové získali knihy a lepidla. Soutěž se všem líbila a vrátili jsme se spokojeni a s dobrou náladou.

Libuše Píjáčková, žáčka 8. B

PRO CHVÍLE ODPOČINKU

KNIHA O PODKARPATSKÉ RUSI

Roku 1919 byla Podkarpatská Rus začleněna do Československé republiky. Součástí Československa se tak stala jedna z nejzanedbanějších oblastí Evropy, která byla navíc značně postižena válkou. Během dvacetiletého soužití ve společném státě, kdy na jejím území žili a pracovali žetní Četá a Slováci začala Podkarpatská Rus všeobecný rozvoj. Byly zde vybudovány železnice, moderní nemocnice sídlící obytných domů. Promyšlenými melioračními činnosti byly rozsáhlé rozáhlé plochy močálů a mokřin, byly budovány nové silnice, lesní železnice a modernizovány stávající komunikace. Po druhé světové válce a definitivním připojení Zakarpatské oblasti Ukrajiny k Sovětskému svazu bylo dění na Podkarpatsku v meziválečném období téměř tabuizovaným tématem.

Dění na Podkarpatské Rusi zabývá být seriálně zdomácně až po roce 1989, výsledky těchto bádání byly prezentovány na mnoha vědeckých konferencích a seminářích. Hodnotní stati, přibližující žvni obyvatel Podkarpatské Rusi v době první Československé republiky byly publikovány v novinách a časopisech a zajímavé reportáže a životní Zakarpatské oblasti Ukrajiny odvysílala i Česká televize. Mimořádné zásluhy při seznamování veřejnosti se životem na Podkarpatsku v době první republiky má Společnost přátel Podkarpatské Rusi založená československými občany v oblasti působícími a jejich potomky. V rámci spolupráce Společnosti přátel Podkarpatské Rusi a Národním muzeem vznikl samostat-

ný sbírkový fond shromažďující veškeré hmotné předmety mající vztah k dění na Podkarpatské Rusi. Přestože se výsledky badatelského úsilí a publicistický setkali s mimořádným ohlasem nezauklá zatím v českých zemích ucelená sčborná práce o historii Podkarpatské Rusi v meziválečném období.

Bílé místo v československých dějinách, kterým existence Podkarpatské Rusi ve státním svazku ČSR, přes všechny došvaňní počiny stále je, můžeme zaplnit knihou Petra Švorce *Zakláta krajina (Podkarpatská Rus 1918–1946)* vydanou roku 1996 nakladatelstvem Universum v Prešově. Autor je historik, působí na filosofické fakultě Prešovské univerzity. Zabývá se dějinami Československa v meziválečném období a problematikou vystěhovalectví na Slovensku v první polovině 20. století.

V úvodní kapitole své práce nám autor přibližuje situaci Podkarpatska na počátku 20. století, které bylo v té době jedním z neúspěšnějších krajů Evropy. Neúspěšné životní podmínky vedly na přelomu století k velké emigrace většinou na americký kontinent. Proto je příznačné, že projevy národního probuzení a pocitů soumráženosti Podkarpatských Rusů s ostatními Slovany bylo možné sledovat hlavně mezi Karpatorusy žijícími v USA. Autor dále podrobně popisuje vývoj státoprávních koncepcí a úvah karpatoruských představitelů doma i v emigraci během první světové války a bezprostředně po ní, který byl završen na schůzi Centrální ruské národní rady v Ufhorodě

dne 8.5.1919, její účastníci se vyhlásili pro připojení k Československu. V knize je vyčerpávajícím způsobem přibliženo složité období začleňování Podkarpatské Rusi do Československé Republiky v neklidných letech těsně po válce. Samozřejmě je zde věnován patřičný prostor přírodní a hospodářské charakteristice Podkarpatska a jeho významu pro Československou republiku spolu s uvedením důležitých údajů o ohyemu prostředků investovaných do rozvoje oblasti během prvních let soužití ve společném státě.

Čtenáři určitě zaujme kapitola věnovaná politickým stranám působícím na Podkarpatské Rusi, kde autor zavěcně a s hlubokou erudiicí seznamuje s politickým životem oblasti, jeho zvlátnostmi v celé jeho složitosti. Podobným způsobem jsou rovněž popsány snahy karpatoruských politiků o realizaci autonomie Podkarpatska v rámci republiky, psán fundovaný rozbor důvodů, proč tato podfínska, zakoreněná v Salim – Germánské mírové smlouvě, nebyla během trvání první republiky splněna. Autor samozřejmě osvětluje příčiny růstu irendenty a separatistických snah až do kritického roku 1938 a připomíná dramatické události, ke kterým na Podkarpatsku došlo při zániku Československa v březnu 1939. Závěr knihy je věnován období maďarské okupace, osvobození a připojení oblasti k Sovětskému svazu.

Knihami neveliká práce je doplněna vycbrazeními významných osobností, mapami a tabulkami s důležitými údaji. Kni-

ho Petra Švorca si vďaka zájemci o dejiny na Podkarpatskej Rusi a históriu meziválečného Československa obecné učiteľské rádi prečítali.

Peter Švorc: *ZAKLIATÁ KRAJINA* (Podkarpatská Rus 1918 - 1946). I. vydání. Prešov Univerzum 1990. 126 s.

SLOVO KE KNIZE PETERA ŠVORCE - „ZAKLIATÁ KRAJINA“.

Z pohľadu dnešnej doby nám již slova „Podkarpatská Rus“ mnoho nefikajú, ale myslím si, že není na škodu zavzpomínať na dobu vzniku našej republiky a šťastné mladší generácii pripomenúť dejiny našej republiky. Za knihu a její recenzi děkujeme pracovníkům oddělení ruvodobých českých dějin Národního muzea v Praze.

PODKARPATSKÁ RUS 1918 - 1946

(čerpáno z publikace *ZAKLIATÁ KRAJINA* - Peter Švorc)

ŤAŽKÉ POLOŽENIE

Prvá svetová vojna znamenala utrpenie pre milióny ľudí na celom svete, milióny z nej prišli o život, ďalšie utrpeli zranenia, ktoré ich poznačili na celý život. Pre mnohé národy, ktoré boli do vojnového konfliktu len vtažené proti svojej vôli, paradixne, ale predsa prinášala nádej na zmenu ich dovedajšieho postavenia a na získanie slobody. V strednej Európe sa to týkalo všetkých malých slovanských národov, ktoré do roku 1918 žili v rakúsko-uhorskej monarchii. Patril k nim aj Rusini a Ukrajinci. Ich počet bol v 19. storočí len odhadovaný a údaje jednotlivých autorov sú viac ako protichodné. Napr. I. Orlai ich v r. 1826 odhadoval na 700.000¹, P. J. Šafárik (1795-1861) v tom istom roku na 350.000². O štyridsať rokov neskôr, pre rok 1869, odhadoval F. Schmidt, že v Uhorsku žije 448.000 Rusinov³ a V. Krížek ich k tomu istému roku uvádzal 596.500⁴. Podobne sa rozchádzali aj neskoršie údaje. Uhorská oficiálna štatistika *Statistik des Königreichs Ungarn* uvádza v roku 1840 442.903 uhorských Rusinov⁵ a v roku 1900 410.283⁶. O Gozdawa ich podľa iných zdrojov k roku 1900 uviedol 423.139 (2,5 % z celkového počtu obyvateľov)⁷ a ruský etnograf S. Tomáševskij 445.800 Rusinov, čo predstavovalo 2,7 % z celkového počtu obyvateľov Uhorska.⁸

Uhorskí Rusini a Ukrajinci žili koncentrovane v marmaroskom (46,7 %), berzskom (48,2 %), ugošskom (40,5 %) a užskom kráľovstve (38,2 %), v menších počtoch v zemplínskom (11,6 %), v karvískom (22,5 %), spíšskom (9,4 %), bac-bodrožskom (1,3 %), samárskom (0,4%), horňoslovenskom (0,1 %) kráľovstve, prípadne rjedine aj v ďalších.⁹

Rusini a Ukrajinci patril k najchudobnejšiemu obyvateľstvu krajiny, s nízkou životnou úrovňou, málo rozvinutým hospodár-

stvom, v ktorom dominovalo poľnohospodárstvo a len okrajovo domáce remeslá.

V prvom desaťročí 20. storočia pracovalo v poľnohospodárstve 89,6% (401.430) obyvateľov Podkarpatskej Rusi, v priemysle len 3,4% (15.296), v obchode, doprave a finančnej sfére 0,8% (3.786) obyvateľov, v službách 0,8% (3.266), jako námedzní robotníci 4% (18.077).¹⁰

Průrazná bola pre nich nízka úroveň vzdelania - medzi dospelými boli ešte na začiatku 20. storočia priemerne 41% negramotných mužov a 45% negramotných žien, čo bolo výsledkom priemyselnej maďarizácie rusínskeho obyvateľstva, ako aj nemaďarského obyvateľstva Uhorska vôbec.¹¹ Americký profesor - historik a etnograf G. A. Dorsey (1868-1931), ktorý v roku 1910 precestoval Slovensko, Podkarpatskú Rus, Halíč, opísal vo svojej knihe *Pravda o Slovákoch a Slavianoch* svoje postrehy z Podkarpatskej Rusi. Na každom kroku videl drúhu a chudobu, ale aj, a to ho osobitne prekvapovalo, zmierenie sa s osudom a s biedou.¹²

Veľká kultúrna zostalnosť rusínskeho obyvateľstva Uhorska, malá početnosť rusínskej inteligencie, meštery, ktoré vychádzali z konfesijnej rozdielnosti (gréckokatolíci a pravoslávni), neexistencia vlastného spisovného jazyka, len pripievajú k oslabovaniu ich málo rozvinutého národného povedomia a uľahčovali maďarskej vláde manipuláciu s týmto obyvateľstvom vo svoj prospech. Ich kultúrne a hospodársky nepriaznivý stav sa plne premietal do politického života. Uhorskí Rusini boli na začiatku 20. storočia v takmer bezprávnom postavení, v podstate nemali politikov, ktorí by sa zastávali ich potrieb, a to i napriek tomu, že v uhorskom parlamente boli aj niektorí rusínski poslanci.

¹ ORLAI, I. „Orvire“. *Trudy i zapiski obščestva imeni drevovodov moskvičskich*. Petrohrad 1826.

¹ ŠAFÁRIK, P. J. *Geschichte der slavischen Sprache und Literatur nach allen Mundarten*. Praha 1826.

² SCHMIDT, F. *Statistik der österreichisch-ungarischen Kaiserstaaten*. Wien 1872.

³ KRÍZEK, V. *Statistika csehství Rakouského*. Wien 1872.

⁴ FONVES, A. von. *Statistik des Königreichs Ungarn*. Budapest 1843, s. 38-39, 54-56.

⁵ *Magyar statisztikai közlemények, új sorozat*, vol. 27. Budapest 1909, s. 102-105.

⁶ GOZDAWA, O. *Uhorská Ukrajina*. Kyjev - Praha 1919, s. 18.

⁷ TOMÁŠEVSKIJ, S. *Ugorikaja rus. Primitivní 1910*, s. 425. *Oficiálna štatistická údaje zverejnené v Magyar statisztikai közlemények, új sorozat*, vol. 42. Budapest 1912, s. 35-36 uvádzajú 447.128 rusinov, o 2 tisíce viac, jako ich odhadoval Tomáševskij.

⁸ Tamže.

⁹ *Nový Magyar statisztikai közlemények*, Vol. 56. Budapest 1915, s. 330-433.

¹⁰ GOZDAWA, O. z. 4., s. 20. AUGUSTIN VOLOŠIN - ústnik Potoky národného probuzení na Podkarpatskej Rusi (in: Podkarpatská Rus. Slovenská hospodárskeho a politického posmání Podkarpatskej Rusi, Bratislava 1936, s. 53-56) sa vyjadruje optimisticky o situácii na Podkarpatskej Rusi na konci 19. a začiatku 20. storočia. V článku však cití subjektívny pohľad - „zeď seba“. Vološin uvádza svoj vklad pre problémy národného povedomia, kultúry a vzdelania podkarpatského obyvateľstva. V konečnom dôsledku však pripúšťa veľkú nepriaznivý stav rusínsko-ukrajinského obyvateľstva v Uhorsku.

¹¹ DORSEY, G. A. *Pravda o Slovákoch a Slavianoch*. Preklad S. ŠTROBI. Chicago 1911, s. 91-105.

SYMFONIE PRO VEGU

3. část - závěr

Léta plyula a experiment s poselstvem pro Vegu pomalu upadal v zapomnění. Zahývala se jim už jen úzká skupina specialistů z "Mezinárodního Astrocentra" pro výzkum vesmírných civilizací. Celou Zemi teď zaměstnávaly přípravy na Třetí Martinskou expedici, která jim měla zahájit už vlastní kolonizaci Marsu.

Na rozumně obrazité stereovize, zabírající téměř polovinu čelní zřetelnosti, dohánely poslední záběry videozáznamů z někdejšího mezihvězdného transferu Beethovenovy „Deváté“. Přenos ukončil symbol Světovize-dvojice lidských rukou, povzdávajících ve svých dlaniích zeměkouli k nebesům. Domáklí telecentrum pak automaticky přepnulo na hlavní kanál kontinentu. Právě tam běžela reportáž z Titana, největšího měsíce Saturnu. Pozemské automaty tam před časem v ultravysokých oceánech kapalného methanu zaznamenaly podobené chemicko-fyzikální reakce a struktury, jaké předcházely vzniku života na zemi.

Crim a Crinee se s povalečím zvedli, vypnuli centrum a vyšli na terasu. Venku už bylo levo. Osvátil je světlí večerní vánek pozdního léta, táhnoucí sem odkudsi z hor. Crim, štíhlý až hubený, vysoký, asi tak pětáctiřetník s bojnou křivici nepoddajných, sem tam už prořezávaných vlasů se opět s záhradní a zamýšlené se zahleděl k dalekému pohoří. Crinee si přitáhla flešbílku, zahradní lehátko až k němu a pololežle, polosedle, s rukama za hlavou pozorovala s ním, jak se hřávé akvry blůtů hor zahalují do purpurově fialových tónů a zvolna se propadají do křivé modré temnoty. I vzdálený obzor se už s ní rozplynul, ale vzápětí jej vysvětlil mléčné bílý opar světelné záře života stoupající nad vzdálenou megapoli.

Oba byli dle na předměstí jižního sektoru megapole, v jedné ze zahradních kolonií, daleko od rušného centra. Jejich dům s bazénem a fitcentrem byl celý obklopen množstvím zahradních a jiné zeleně. Astrofyzik Crim pracoval s týmu předních odborníků na někdejší realizaci mezihvězdného projektu „Symfonie pro Vegu“, ale po jeho ukončení se začal zabývat problémy galaktických procesů vesmírných těles. Na tomto apocryfiku pracoval intenzivně i dříve. O hodně mladší Crinee, drobná, křehká, velice příjemná černovláska živých pohybů a zářivých očí pod odvážně vyklestným obličím přednášela zase na několika světových univerzitách přes internet es-

teťku a lingvistiku. On, rozevřený, skoro až pomalý, ale ve všem počestný a důsledný, neobyčejně houževnatý a vždy ochoten a připraven komukoli pomoci a ona zase naopak poněkud impulzivně se smyslem pro humor a včejným luhalským úsměvem na slíčné tvářičce, kterým si spolu s přirozeným šarmem hořd každého zhavla. Láska se tak doplňovali a žili jeden pro druhého. Naprostá důvěra, tolerance, vzájemná úcta a porozumění, ale hlavně láska - to byly vlastnosti, na kterých založili svůj vztah. A právě tyto vlastnosti jim pomáhaly překonávat i ty největší životní úskalí v soužití. Čím dál složitějším světe. Byla to šťastná a nádherná dvojice, která jim, že dokázala více rozdávat než přijímat, uměla žít a vychutnat si každou vteřinu svého života.

Tu důvěrnou chvíli rického rozjímání, v níž toužil se svým tajemem splýnout nejraději každý sám, první přerušil Crim: „Nikdy se ti jeho hudby nemohu dost nasytit? Nikdy?“ Na chvíli se odmlčel, ale pak ještě zamýšleně dodal: „Čím to asi je?“ Crinee se v hovostvoicím teru tle zasmála: „Čím, čím?“ Opakovala po něm. A pak, jako by jí právě teď něco napadlo, začala recitovat: „Čím to je, že já Manon / jak šťastná jsem? / Čím to, že já Manon se ti- bím všem / ... co na moji lidé mají? / ... mě nezajímají / ... jen jeden, jen jeden, jen jeden ...“

Crim se nadechl, láskyplně si Crinee přitiskl k sobě, vtiskl jí polibek do vlasů a zalepal: „Manon je můj náud. Manon je můj úsud / ... / Manon je mě všlecko, co neznám jsem doud / ... / Manon je první a poslední můj křič / ... / nepoznat Manon, nemilovat bych / ... / Manon je můj, Manon je všlecko, / ... / Manon je všlecko, co neznám nikdy svůj pět / ... / smazala se mu pomoci / ... / Ale já / ... / ano, počkej / ... / ugravedňoval se Crim: „ach umřít, umřít, umřít pro krásu / ... / soukal ze sebe neřestny Crim: „nebo tak nějak. Já už opravdu nevim!“

„Och ty můj des Crinee,“ přivlnila se k němu se zářivými očima Crinee. „No ale hekn, není to také kráska?“ A tle si povzdýchla, jakoby se bála čimkoliv narušit ten prchavý okamžik štěstí ze vzájemného souzvuku hudby, věří, jejich duši

i krásného, vládného večera, plného světlicí vláni stoupajících z okrajné zahrady díle pod nimi. „Ale ano, je,“ přitakal Crim. „Ale zase jina,“ dodal. Oba povom zmlkli, ale Crinee to dlouho nevydržela. „Beethoven byl nepřekonatelným básníkem tónů, zatímco Beethoven, hekn bych, zase vládným symfonikem poezie. Nezdá se ti? Manon Lescaut, to je přece něco nádherného! Oba nás dnes večer přitli svým uměním potělit. Bylo to kouzelné „navštívení“ krásy z minulých dvou století, co myslíš můj ty- tiff?“, šikadila jej usměvajíc se Crinee. „Ano, má pravdu,“ přitakal Crim. „V těch věřích je něco zrovna magického. Jsou hravé, křehké a snivé jako jarní píseň. Zaznívá a nich vroucí, nefalovaný cit. Myslíš si, že ti rozumím ty moje mála, neznámá učitelko.“ Crim zmlkl, ale pak, spíše už jen pro sebe dodal: „musel to být opravdu také velký umělec!“

Soumrak mezitím nepozorovaně přešel do úplné tmy, obloha jaskřila tisíci hvězd. Crim pohlédl vzhůru. „Jenom se podívej na tu nádhuru!“ Stříbrný pás Mléčné dráhy jako nekonečná, perleťová řeka s četnými rameny, přítoky a zátokami milhotavě zářil napříč celou oblohou. Táh se od Perseu na severu přes Kasiopeju kolem Polárky v Malém voze až k Orlo a snubvězdi Sřetelce nížko nad jižním obzorem. „Ano je to úžvatné. Kdybich tolik nemilovala svou práci, určitě bych byla astronomkou,“ tle se zasmála Crinee a láskavě uchopila Crim na paži. Její pohled klouzal po obloze až k zemi, kde se Mléčné dráha věví na dvě mohutná ramena, přeplněná četnými silnými hvězdami, přechlípí typickou siluetu Labutě, mlčící k jihu a zastavil se na velmi jasné, bílé planoucí hvězdě pod ní. „Ano, je to ona, aha Lyra - Vega!, ozeval se Crim, pozorně sledující její pohled. „Je mnohem větší a také jasnější než naše Slunce. A je od nás vzdálena celých dvacet šest světelných let.“ „To bude asi hodně daleko, je?“ zajímala se Crinee. „Je a není. Ale podle kolegů z Astrocentra mají při už signály s naším poselstvem nejsou poselstvem cesty za sebou,“ vysvětloval Crim. „Tegivce polovinu?“ „A za ruskou dobu“, podivila se Crinee. „Ano, je to tak. A přitom se od nás vzdalují rychlostí světla. Za každou vteřinu urazí k systému Vega vzdálenost třet set tisíc kilometrů.“ „Tolik? A to tam opravdu poleti ještě celých deset, ne-li více let? Bože, to je ale daleká!“

„Na právě Původně jsme je chtěli urychlit v podobě polarizovaných fotonů v beta-cyklotronech a potom emitovat kvantovým generátory. Ale po katastrofě s pozitrony v CERNU jsme od toho upustili. Zdá se, že problém hypersvětelných rychlostí je pro nás aspoň prozatím nefelicitózní. Snad to jednou půjde třeba pomocí antigravitačních polí, nebo tak zvanou pulsaci gravitonů. Já nevím. Nebo taková nulová varianta času, vniknutí do jiné časoprostorové dimenze. To by bylo něco! Já vím, vypaláš tisíce leteně, ale kolegové ze sekce teoretické a experimentální fyziky z 'Centra' se podobnou problematikou už léta docela vážně zabývají. A kdo ví, co se v budoucnu může ještě objevit? Musí přece existovat nějaký způsob, jak se v rozumném čase dostat třeba k tau Ceti, epsilon Eridani, nebo na alfu Centauri. To jsou hvězdy „jen“ do vzdálenosti pouhých pěti paprsků, tedy nejméně o takových deseti světelných letech blíže než Vega. A jsou velice podobné našemu Slunci a možná i s vlastními planetárními soustavami. A je jich mnohem, mnohem více. Víš, já si myslím...

„Počkej, počkej přece!“ Křivila a křivě jeho nadšení Crinee. „Vždyť já těm věcem zase tak moc dobře nerozumím, ty můj Einsteine! Nechtěl bys už tak náhodou zmínit téma?“ Crinn se vzpomínal a zaražil se. „Promiň, promiň, nezálob se. Asi jsem se nechal příliš unést svými představami! Omlouvám se, je to pro tebe asi trochu složité, že?“ Crinee se zasmála. „To vím, jsem na to u tebe už zvyklá. Ale posívej, myslíš, že nám opravdu pomozou?“ „Jsem o tom přesvědčen. Konec konců právě jsme pro první kontakt zvolili právě hudbu. Matematika a hudba jsou totiž univerzálními prostředky ke vzájemné komunikaci, byl i mezi rozdílnými civilizacemi. Ale hudba se nám jevila důleži- tím srozumitelnější. Proto jsme se k ní nakonec i přiklonili. Je v ní všechno. A zvláště v Beethovenově „Deváté“. Od Stvoření světa až po současnost i budoucnost. Nevěříš? Celá historie lidstva je tam, jen jí umět dobře naslouchat! Je tam krev, slzy i utrpení. Radost, pláč i smích. Kamenná sláva nebetyčných katolán. Vstup i pád společenských otroků i vznešených ideí. Sláva, lesk i bída lidského rodu, táhnoucí se jako vítězná, ale i krvavě zraněná družba Homo sapiens přes celou planetu a po celé věky! To všechno lze z té hudby vyrozměnit. Ale někdy mám obavy, zda budeme kdy na takový kontakt dostatečně připraveni. Zdá se mi totiž, že lidstvo začíná příliš podléhat vlastnímu egoismu. Trpí velíkáštvím a pýchou

z počtu jakési vyjímečnosti a vlastní nadřazenosti nad vším, co nás obklopuje. A jestli se toho vás nezabavíme, tak nás to znudí! Vždyť my lidé Modré planety přece vůbec nejíme žádným středem světa či celého vesmíru! Nejsme ničím vyjímečným! Už z toho prostého důvodu, že určitě nejsme, nebudeme a ani nemůžeme být sami v tom nekonečném množství nejrůznějších světů“. Crinn se odmlčel, ale potom ještě dodal: „Ještě něco. Zpáteční adresa na záznamu není. Bylo by to zbytečné. Ale odvyklať jsme ji spolu s poselstvem speciálním kódem. Crinee mu mlčky stiskla paži a přimkla se blízko k němu...

Nad východním obzorem se z průsvitného, mléčné bílého oparu vynořil velký bronzový zářící disk měsíce, který postříbřil vrcholky pohoří na obzoru a zářil vše kolem svým mdlým, tajemným přisvitlením. Oblaha, předtím plná hvězd zbledla a skoro nepozorovaně se z ní začal snážet noční chlad. Crinee se pojednou roztáhla zimou, Crinn si toho povšiml, sejmul pokrývku z lehátka a starostlivě jí ji přehodil přes ramena. „Posívej,“ přenutil mluvením a ukázal někam vzhůru k zenitu dráhy měsíce. „Někde tamhle se nachází tak zvané Lagrangeovy librační body. Říká se jim také Lagrangea. Jsou zrna už velice dávno. Je jich několik a některá se nachází až za oběžnou dráhou měsíce. Jsou to oblasti, v nichž se vzájemně gravitační a odstředivé síly země a měsíce ruší. Jednotlivě řečeno, co se tam jednou dostane, zůstane tam na věky. Není k tomu třeba žádné energie. No a právě na jednom z nich, L₄-5 začínáme hudební novou kosmickou základnu. Zatím jen pro soustavu těch nových, anizotropních teleskopů. Budou vraž dožad ty nejcitlivější oči a uši, jaké kdy Země vůbec měla. Budou totiž schopné „dohlédnout“ a „slyšet“ do vzdálenosti milionů světelných let. A možná, že tam jednou na oběžných drahách vzniknou i celá moderní města. Kdo ví? Země nám svými zdroji do nekonečna asi stačit nebude. Předpokládám ale bude co nejdříve dokončit industrializaci Měsíce. Odtud se potom povedou trasy přes Mars k Jupiteru a ještě mnohem, mnohem dále a jednou možná až za hranice naší sluneční soustavy. Kdo pak ví?“

„Jsi nenapravitelný snilek a fantasta,“ pohlédla na něj s obdivem Crinee. „Ale kdepak! Vůbec ne. Projekty na realizaci takových úvah se už dávno rozpracovávají!“ Crinn zmlkl a na terase se na chvíli opět rozhostilo ticho. A ta zdánlivě bezjaké- liv souvislosti k předešlému rozhovoru se Crinee spíše jen pro sebe tise zeptala: „Jaký

asi on byl?“ Crinn zprvu hned nepodupil na co teď Crinee myslí, ale rychle se vzpomínal... To by jsi měla lépe vidět spíše ty než já,“ uamál se Crinn. „Ale já si myslím, že Beethoven byl především silná, lidsky výrazná osobnost, ojedinelá individualita s geniálním hudebním nadáním od samého Sivořitele v něžr bezvýhradně věřil. Víš na moc štěstí v životě asi nezážil. Nikdy neopřýval bohatstvím ani přepechem. Svým způsobem byl ale šťasten svou hudbou, pro kterou doslova žil a v níž nacházel často i východisko ze svých lábských krizí. Ale ve skutečnosti to byl asi velice nešťastný člověk. Dlouho žil ve stínu své nešťastné a i když opětované, nikdy však naplněné celoživotní lásky. Velice toužil po rodinném štěstí, ale nikdy je nepostal. Byval časem sám a opuštěn a také dosti často, jednou dokonce i na smrt nemocen. A přesto své duševní i tělesné utrpení dovedl proměnit ve Světlo druhým, v prochodě Radosti a Lásky pro všechny na tomto světě. Kdo by to dnes dokázal? Kdo je toho dnes schopen? Jsem si jist, že si lidé, až jednou poletí ke hvězdám, kromě jiného, spolu s listy ve rodné planety Země povevou ze svých hvězdných korábech i jeho hudbu...“ poznamenal tiše Crinn postěžou zatřeseným hlasem...

Crinee se k němu otočila a on v šeru zahlédl, jak se v jejích očích trpyti slzy. Láskyplně, skoro mateřsky jej pohladila po prošetřivých vlasech a něžně jej políbila. Sama nevěděla, proč se jej na to právě teď ptala. Vždyť dějiny hudby studovala, ale moc to chtěla slyšet, a právě jen od něj, od Crinna. A on jí pochopil. Jenže jí objal a cítil, jak se chvěje. Dojaté jí vzdal za ruce, přitiskl si je ke rtům a tise zaleptal, jako by se bál nějak poranit onu porývatou a tak převážnou chvíli tichého splynutí dvou tak blízkých duší... „Vždyť já ti rozumím, poď, půjdeme, je tu už jaksi chladno. Ať se nenastydne!“ Ano, ty můj princ!“ Zasmála se Crinee. „Měti bychom už opravdu jít. Všichni tři!“, zdůraznila Crinee i putatelým úsměvem... „Cože? Jak to, tři?“, nechápal zprvu Crinn. Ale pak najednou pochopil. Vzal jí do náruče a v příválu nečekané radosti se s ní několikrát zatočil po terase. „Počkej, počkej přece! Už mě pust, ty divochu! Vždyť mě umáčkáš a co potom?“, dardila se mnoho zalýčaná, ale rozesmátá Crinee. Pak se vzala za ruce a odcházel. Crinee si vlehka políbnla dlaně na hrudi. Její srdce přeláto tichoučkou, do- sud nepoznanou radostí... Celá se rozrážila štěstím až se jí z toho zatočila hlava leh- kou závratí. Optela se o Crinna a stullila se

mu v náručí jako bezbranné dítě. Uvítalo je příjemně, opalující světlo jejich dokonale klimatizovaného pokoje ...

Terasa oslňela. Měsíc mezitím už přelétl jenit své dráhy a začal prodlužovat bizarně silný vrháně okrasným mlžovým zábradlím na mramorovou dlažbu terasy. Noční vánok, který se náhle zvedl, rozefil hladinu jezírka s Faunem dole v parku, rozsušil několik okrasných keří, načež zalehl kdesi v hloučku tůjí.

V tom náhle mezi obilnou profalou usňující křivka bolidu, rychle smetujícího z jihu na sever. Vymetl se někde z rudlantu Sifeice nebo Kozovoia a táhl za sebou dlouhou vlečku světlých jisker. Ano, někde tam, oduď přiletí, někde tam, desítky tisíc světlých let od nás se skryvá zmrsm

Mléčné dráhy. Nekonečná propast, kde se v gigantických gravitačních smrtích a vírech hroutí celé hvězdné systémy, mizí Prstout i Čas a vše se ztrácí kdesi v Neznámu. A možná právě odtamod, ale z mnohem, mnohem menší vzdálenosti jednou zachytíme ony sudové signály, které mohou od základu rázem změnit planetu Zemi ...

A tak je docela dobře možné, že jednou, třeba za nějakou tu desítku, či stočku let se lidstvo vyúká hledat ten svůj „Christm Svtofeni“, který nám stále uniká. Není to právě tam? Všechno je možné. Ale může to být i jinak. Docela jinak ...!

J. L.

MÁ CESTA PO BRAZÍLI

Rád bych se s vámi se všemi podělil o zážitky, které jsem měl možnost prožít na svých cestách po Brazílii. Asi hlavně bych se rád podělil o zkušenosti, které se mi z těchto zážitků vryly do paměti. Do Paříže, kde jsem si měl vyzvednout svoje víza jen několik hodin před plánovaným odjezdem, jsem dorazil kolem poledne. Všechny osobní věci jsem měl připravené sebou a chybělo mi jenom to oficiální povolení k vstupu do Jižní Ameriky. Žádné překvapení se nekonalo a víza jsem obdržel naprosto bez problémů. Odlehel jsem si. Teď mi ještě zbývá několik hodin na prohlídku krásné Paříže, pomyslel jsem si. Věci jsem měl uložené v saku na nádraží Gare de Lyon, takže jsem se nemusel bát s téměř třiceti kily bagáže. S sebou jsem vzal jen to nejnutnější a vyrazil jsem na obhlídku. Paříž jsem už znal z dřívějších, ale nikdy jsem si neprošel snad neznámější ulici na světě Champsé Elise a na jejím konci majestátný vítězný oblouk. Sedl jsem si na lavičku a pozoroval jsem úžasný ruch a shon na tomto bulváru, trošku jsem se zamyslel, co mě asi čeká v přítích několika málo hodinách. Už druhý den ráno bych měl být na druhé straně světa, v rozvojové Brazílii, a postavít se tváří v tvář těžkosti, v kterých tam žije prostý lid.

Byl jsem tam vyslán jako člen komunity Taize a jako moje mise neměla žádný konkrétní cíl. Mým úkolem bylo „pouze“ šest měsíců se podílet na životě malé skupiny teologů ze stejné komunity, práci a poslouh svojí přítomností svědčit o naší úctě na těžkém životě místního obyvatelstva. Čili nejel jsem evangelizovat ani nikomunikovat, jen jsem za zkušeností

mi pro sebe a pro naši komunitu. Neměl jsem žádné očekávání od tohoto pobytu, nedělal jsem si žádné ambice, tudíž jsem mohl být klidný. Na druhé straně ale jsem jel do naprosto neznáma, neprodělal jsem žádné školení a nikdy jsem v tak vzdálené zemi nebyl a to mě naplňovalo nervozitou.

Slunce, ale už trochu chladně odpoležně v Paříži usklo docela rychle a tak jsem se vydal na cestu na nádraží pro zavazadla a potom hod na letišti. Na letišti jsem se musel registrovat tři hodiny před plánovaným odletem a tak jsem stál ve frontě těsně před mými budoucími spolucestujícími, kteří byli z Peru. Jeli právě z nějakého folklorního představení a vezli si v sebou všechny svoje lidové instrumenty, především velké bubny. Hlasně se bavili, někteří si pohrávali s nástroji a nějaké bočky kolem nich rozléčaly svoje pestrobarevné dlouhé sukny. Dobrá příprava na to, co mě čeká.

Zbývaly mně dvě hodiny do odletu a bylo těžké se ubránit melancholi, prodělal jsem pár hodin v Evropě a nad večerní Paříží. Zavola jsem ještě přátelům, kteří slibili, že budou po dobu mé cesty mně nabízet japoň v myšlenkách, ujistil jsem je, že zatím prohibu všechno úpiné hládky, rozloučení bylo dojemné, někteří moji nejbližší dokonce slibili, že jakmile se znovu vrátím do Evropy, že okamžitě přijedou, aby se se mnou setkali, někteří to i dodrželi. Bylo těžké vypnit těch několik posledních chvil před odletem, jediným zpeřštením byli už zmlouvání Peruánci. Taký přiletělo letadlo z Izraele a vystupovali krásně opálení lidé obledat většinou jen v tričku a kraťasoch, v Paříži je jasné čekal lok.

Konečně jsme mohli vejít do letadla a těsně před pátnocí se naše letadlo brazilské společnosti Varig vydalo na deset tisíc kilometrů dlouhou pouť do Sao Paola. Ospalou atmosféru narušovali jen už vícekrát zmlouvání Peruánci, teď se trošna natáčeli kamerami a pázovali před foťáky. Ažpoň, že jim sebrali ty bubny. Těsně před odletem si ke mně přisílila slečna, která se představila jako Hayat (není divu, že jsem celý zbytek cesty marně vzpomínal na to, jak se jmenuje) a okamžitě jsme se dali do řeči. Díky našemu rozhovoru, do kterého jsme zabředli, nám cestě velice příjemně ubíhala a dokonce jsme zjistili, že někteří spolu jel do Sao Paola, ale potom také do Salvadoru, tudíž jsme měli strávit společně pět hodin čekání na letišti v S. P. Rozhovor mohl být zajímavý jen díky tomu, že jsme k sobě byli od začátku otevření, téměř okamžitě po představení jsem se dozvěděl, že Hayat pochází z Libanonu a je muslimka a že už několik let žije v Paříži.

Já jsem zase neskrýval, že jsem křesťan a už z dřívějších jsem měl nasvícené vysvětlování, v které části České republiky leží vesnice, z které pocházím, to je tam v kmotě vedle Kalkovska a Slovenska. Nato díky se se více mně stále točila okolo našich náboženství a trochu kolem politiky. Naprosto jednoznačně jsme se shodli na tom, že není zas tak podstatné z jakého náboženství člověk čerpá, důležité je, aby člověk měl svůj žebříček hodnot a aby na prvom místě figuroval Bůh, láska. Při společně večeři jsme si připili na obě naše náboženství a na toleranci mezi nimi.

V půl šesté ráno jsme se ocitli v Latinské Americe, konkrétně v osi pátnocí

ti milionovně městě Sao Paulo. Když se všechna kola našeho boingu dotkla ramwaye, všichni Peruánci začali křeskat a zpívat chvály kapitánovi letadla a snad i Bohu, tomu jsem ještě nerozuměl. Po moji první Brazílské snídani jsme se s Hayat začali učit první slovička portugalského, měl jsem hrůzu z toho, že něco budu muset nutně vyřdit, a že se nedomluvíme, anglicky tady nikdo nemluví. Z první lekce si pamatuji jen to, že jsem se naučil říkat jen dobrý den, díky a víno, to poslední je velmi podobné češtině, téměř stejně.

Čekání uteklo opět docela rychle a už jsme se vznášeli v super moderním boingu nad Brazílií a přesně v jednu hodinu odpoledne jsme dorazili do Salvadoru, dřívějšího hlavního města Brazílie. Nevstoupovali jsme tím husím krkem, ale přímo na letištní plochu. Když jsem se poprvé nadechl, málem jsem se zalil. Vzduch je tady tak vlhký, že máte pocit, že dýcháte kapičky vody. Po odhavení jsem se rozloučil s Hayat a vyšel jsem bratru Michela, který mě už čekal v letištní hale. Nasedl jsem s ním do autá a hurá za dobrodružstvím.

Z prvních chvílí v té skutečné, neturistické Brazílii se mně vybavuje lok, který jsem pomalíčku zažíval, lok ze všeho nového, a chudoby, která je vidět na každém kroku. Projížděli jsme vesnicemi a dostával jsem první instrukce ke stylu zdejšího života, nejzajímavější bylo množství budov určených jako modlitebna všudypřítomných sekt, budovy často připomínaly výřební haly nebo kravin. Zarážející byly i názvy

léčno společenství (Boží Království, Společenství Boží, Pravá Církev Kristova atd.)

Jeli jsme po vyasfaltované silnici, byla ale plná děr, takže do Alagoinhas, město budoucího působiště, jsme se dostali po třech hodinách jízdy. Projížděli jsme městem a já jsem si připadal, jako by se mně to zdálo, nebo jako bych se díval na film, nejvíce by tomu asi odpovídala kovbojka. Projížděli jsme úzkými uličkami kolem pestrobarevných a strašně špinavých domů, všechno přizemních budov a v tomto městě žije sto tisíc obyvatel. Takže rozloha města je zhruba pět kilometrů.

Abychom se dostali do našeho domu, museli jsme prokléčkovat centrem města, jeli jsme až úplně na okraj, kde už dávno asfalt přešel do vlnolepřítomného, často vymletého písku. Když jsme projížděli řadou velice ubohých domků postavených na několika málo čtverečních metrech, začal jsem přemýšlet, jak asi bude vypadat ten náš dům. Nebude se tu až moc vyjímat svojí upraveností, krásou a čistotou? Když jsme dorazili, zjistil jsem, že jsem měl zbytečné starosti. Krásou a čistotou se nevyjímal a upraveností už vůbec ne, jediné, co se mně zalíbilo okamžitě, byla obrovská docela udržovaná zahrada. Byla plná krásných květů okrasných keřů, palm a ovocných stromů, které jsem nikdy před tím neviděl. A jak jsem byl právě poučen, zhrvna na této části polokoule panovala zima a období dešťů, takže mnoho stromů období květu

leprve čekalo. Přesto všichni byli krásně zelené a pestrobarevné. Rtuť teploměru i této plně zimě neklesla pod patnáct stupňů Celsia.

Byl jsem uveden do svého pokoje a byl to pro mě další šok. Vstoupil jsem dveřmi, které připomínaly dveře od kurníku, střežené z pár prken, do svého „apartmá“, kde se nacházelo jen to nejnattnější k přežití, za prvé to byla v těchto zeměpisných šířkách nepostradatelná moskytiéra, potom postel, skříň, stůl a židle. Místo okna byla ve zdi jen velká díra, která se dala zavřít jen prokennými okenicemi. Strop prakticky nexistoval, viděl jsem spodní stranu střešní krytiny, když přelto, hledal jsem vhodnou polohu, kde umístit postel, aby mně nekapalo na deku, někdy to bylo obtížné, drobné kapky pronikaly skoro všude.

Po stěnách mně lozily ještětky, ze začátku jsem z nich měl trauma, ale potom jsem zjistil, že je to výhoda je mít, protože když nejsou ještětky, tak se nastěhují tvály. Ze začátku pro mě bylo těžké si na všechny ty zvířata zvyknout, ale potom jsem se s tím smířil. Čekala mě ještě spousta zážitků ze zvířaty, například to bylo už poslédě, když jsem byl smířený snad se vším, nastěhovály se mi do pokoje během mé nepřítomnosti dva roje černých vosů. Byly lákovně schované pod stolem, takže jsem si jich ani zpočátku nevšiml. Posím už ale stačila jen bambusová tyč, kousek látky, trochu benzina a zápalky. Během pár sekund byly vosy

Posel Mikšák se svými spolupracovníky

uplně, ale málem mně shofely taky všechny papíry, které jsem měl v tom stole, nicméně ještě tu noc jsem mohl ve svém pokoji přenocovat. Během noci mě taky včelky k ránu navštívily dva netopýři, kteří se v našem domě nepapili narodili, takže byli zvyklí se v noci po něm prohánět.

Snad bych měl ještě napsat k čemu vlastně náš dům sloužil a jaké bylo jeho osazenstvo. Takže žilo nás v této fraternitě, jak zní oficiální název, celkem devět. Já společně s pěti členy komunity ve francouzské Taíze a tři kluci, kteří pocházeli z různých částí Brazílie a s námi žili na takové až několikaleté stáži. Ti „zračti“ bratři pocházeli ze všech koutů světa, jeden byl ze Spojených států, už zmínovaný Micael pocházel z Papui Nové Guiney a další tři už byli Evropané z Německa, Švýcarska a Polska. Tato sestava i díky našim několika zaměstnancům zajišťovala chod domu. Těch zaměstnanců bylo docela hodně, převážně v našich dílnách, ale k nejzajímavějším osobnostem patřila naše kuchařka, silná africká žensko, která je matkou pětici dětí. Dona Izaur, jak chtěla, slych ji oslovoval, stále sršela výpěm, dobrou náladou a pro nás mladší zastupovala matku. Několik z jejích osmi dcer k nám chodilo prát a žehnit.

Náš dům měl pro brazilskou společnost hned několik významů, především pro lidi z celé jižní Ameriky zde byla možnost týdenních pobytů s duchovním vedením, cožž využívali lidé především z okolních několika milionových měst. Dále jsme provozovali školu pro sluchově postižené děti a mládež, s čímž nám pomáhali také dobrovolníci z Evropy, zanedlouho po mě přijela i Mariama z Prahy. Další naší významnou činností byl denní stacionář pro děti, čili využití volného času převážně pro děti z naší zvlášť chudé čtvrti. Chodilo k nám každý den asi sto padesát dětí od kojenců až po teenagery. Zvláštní pozornost jsme věnovali dětem, které chodily do školy, bylo málo s některými si sešlo a pomáhali jim s úkoly, tyto děti pocházely z velkých rodin. Často jich bylo doma kolem deseti sourozenců. Takže je jasné, že rodiče doma neměli čas zabývat se každým dítětem a tak hodně těchto dětí postrádalo rodičovskou lásku a domácí rázemí, některé děti tím úplně viditelně trpěly. Proto jsme taky zavedli se všemi školou povinnými debatami křesťák, kde měl každý možnost vyprávět se a podělit se o to, co ten den prožil. Každý z účastníků tohoto stacionáře si také na konec každého dne odnesl v sebou něco k jídlu, na hlavu případně vždy dva pome-

tanče a dva rohličky (velice podobné těm našim, za komunistů pečerných). Děti z těch nejchudších zvlášť důležitě, jako je například včelka, kdo se nějak ten den práci účastnil na organizaci, s námi zasedl večer ke stolu. Vůbec všechny akce, které jsme pořádali, by nebylo možné realizovat bez pomoci dobrovolníků, převážně mladých lidí, odchovanců našeho stacionáře, takže naše práce už nesla i své plody. Mladí se učili vlastně poimanat jezdí dráhy, my jsme často byli jen koovlnítoři, kteří to celou úkai zastrešovali.

A co jsem dělal v této spleti aktivit já osobně? Náš dům byl živ jen z plodu naší vlastní práce, jak už jsem se zmínil vlastnil jsem několik dílen, především dílnu na výrobu vytráží, potom jsme vyráběli svíčky a lepili jsme na dřevě ikony. Toto všechno jsme prodávali v obchodě vedle našeho domu a kapevali si je především pouťníci, kteří si chodili odvézt nějaký suvenýr. Já jsem se stal ze dne na den specialistou na svíčky, odléval jsem a barvil celé dny. Po práci jsem se snažil pomáhat s animací našich nejmladších návštěvníků a to byla moje největší radost. Taký jsem navštěvoval staré lidi

u nich doma, tam jsem měl možnost poznat, jak žijí ti nejuchýejnější brazilští obyvatelé. Brzy jsem se stal v naší čtvrti známým a tak když jsem procházel kolem našich známých rodin, často mě zdravili děti, jenže pro ně bylo často těžké vyslovit souhlasku na konci mého jména, proto jsem se stal pro všechny Pavla, což se jim snáze vyslovovalo. Jednou jsem šel taky tak po naší ulici a už jsem nebyl daleko od našeho domu, když v tom se spatil strašný hřák a během pár sekund jsem byl promočený až na kost, všimli si mě ale domoovdci a porvali mě k nim domů. V jedné místno-

sti byl to nejspíš obyčák a kachyň s jídelnou dohromady, se už těnilo několik dospělých a na zemi si hrály děti. Našlo se pro mě i místo na pohovce, tak jsem si sedl na místo blízko dveří a pozoroval, jak venku prší. V tom se ze dvorku objevila kvočina a následovala ji kařata, taky už byla pořádně mokrá a tak se přišla schovat a rovnou mezi nás, takže jsme tam v tom obyčáku čekali nejen lidé, ale i kařata a když jsem se porozhlédl po místnosti pořádně, objevil jsem ještě, že pod stolem leží pes a na okně

spí kočka a včelka v naprostém klidu a míru. Bylo mně mezi těmi všemi lidmi a zvířaty moc dobře, rád jsem poslouchal o čem se baví, bylo vidět, že jsem pro ně přestal být aspoň trochu cizincem, ale jenom trochu, protože Brazilcem se člověk musí narodit, jinak je to pro ně vždycky „esitranero“ čili cizinec nebo taky někdo zvláštní.

Každou neděli večer jsem taky vozil jednu paní na modlitby, které pořádala v jedné okrajové čtvrti. Sešli jsme se vždycky v domě jedné z pravidelných účastnic, takže jsem měl možnost poznat různé do-

mácnosti. Ale vesměs byly všechny stejné, všude byla podepsána bída a nouzí. Stěny holé, neomítnuté, většinou na nich visely útulné plakáty, místnost byla osvětlena jedinou zářivkou z jediným zařízením, které připomínalo civilizaci byla stůl, ale vtu dypřítomná televize a někdy dokonce i obuštilá a naplň nefungující hi-fi souprava. Nějkoující ale pro mě byly především osobní svědectví těchto lidí, kteří nikdy nemluví o materiální chudobě, ale když si stěžovali, tak jen na násilí, které bylo na denním pořádku. Takže jsem se vždy v neděli večer od nich dozvěděl, kde byl ten týden vyloupen obchod a nezřídka i koho za ten týden někdo brutálně zbil nebo i zabil. Vedle toho materiálního strádání tato přítomnost násilí v každodenním životě bylo něco, co na mě nejvíc zapůsobilo. To násilí jistě vyplývá i z ležce dostupných drog a alkoholu, lidé často velmi chudí dají i poslední peníze na to aby si koupili tu svoji drogu a tak zapomněli na svoji těžnou situaci, v opojení se chovají často agresivně a iracionálně. Jedině, jak jsme mohli těmto lidem pomoci, byla asi prevence. Snažili jsme se pořádat smysluplné využití volného času pro mládež a děti. Některým mladým lidem jsme dokonce byli schopni zajistit několikaměsíční pobyt v Evropě, takže měli možnost poznat jinou kulturu, pro ně úplně jiný svět. V Evropě se především naučili jakou hodnotu má vzdělání a že je k něčemu. Tím se místo knih vrhli

husť na učení jazyka nebo hry na nějaký nástroj a byli ochráněni od vlivu drog.

Jednou za rok jsme organizovali i setkání pokazit v jiném velkém městě pro všechny mladé z Brazílie, kteří se chtěli setkat a společně diskutovat o problémech, které je trápí. Tato setkání už mají několikaletou tradici a já jsem měl možnost se účastnit takového setkání v Campina Grande, kde se sešli skoro dva tisíce mladých. Společně jsme se nejen modlili a diskutovali, ale taky jsme měli program, při kterém jsme si mohli zatancovat a společně se pohybit. Taky jsme navštívili hodně nemocných lidí, pro které bylo velkým povzbuzením vidět tolik mladých lidí pohromadě.

Naše stanice rozhodně neměla za úkol lidi obracet k nademo náboženství, měla jen pomoci tam, kde nás o to požádali, měli jsme dveře otevřené pro všechny lidi. Respektovali jsme ty, kdo respektovali nás a lidi v Alagoinhas si to brzy uvědomili a rádi k nám chodili jen tak si popovídat. Nemohli jsme samozřejmě vyhovět všem lidem, kteří nás žádali o pomoc, snažili jsme se ale dělat co možná nejvíce pro lidi, kteří žili nám nejlépe. Zajímali jsme jim léky, ale také jsme se snažili bojovat za jejich práva, za to, aby dostali od státu peníze, na které mají nárok a oni často ani o tom nevěděli.

Můj pobyt se brzy přehoupí přes svoji půli, oslavil jsem jedny krásné horké Vánoce na pláži, kam jsem si zjezdil na několik dní

na prázdniny a brzy už tu byl i únor, kdy končila platnost mých viz, a tak už jsem musel myslet na cestu domů.

S Brazílií jsem se rozloučil osmnáctého února před půlnocí, docela už jsem z toho půlročního pobytu v tak těžkých podmínkách byl unavený, ale věděl jsem, že se mi bude po této překrásné zemi určitě moc stýskat.

Foto a text Pavol Altlák

BLATNICKÉ STŘÍPKY DNEŠNÍ I MINULÉ

Miní ropných sklízni a svého bojovníka venčila E.512 v roce 1970

Do dnešních stránek v tomto čísle jsme zahrnuli fotografie jak ze současnosti tak z doby dříve minulé. Do první části jsou zahrnuty dva snímky (našeho) paní Vyskočilové s vusky už proto, že paní Vyskočilová se muž líbila pro svou upřímnost a je škoda, že už není mezi námi.

Bezdomovec František opouští jako poslední ochátralou hůlku Svazarmu.

I. ROČNÍK BĚHU TERRYHO FOXE V BLATNICI POD SV. ANT

Tímová hra v 9. třídě

Jízda v parku mládež v závě

26. KVĚTNA 2001

Je sobotní květnové odpoledne, jako když vymaluje Sluníčko svítí, ptáčky zpívají, traktorky harkují, sejí, stříkají, vláčí..... a několik desítek dětí a dospělých si utrpělo svůj osobní program a našlo si chvíli pro jednu moc užitečnou a pramá včt. Vlastně hned dvě:

za prvé - udělat něco pro své zdraví, zaběhat si, či projet se na kole.

za druhé - svým dobrovolným startovním příspěvkem na výzkum rakoviny.

Celá zmiňovaná akce se jmenuje Běh Terryho Foxe a těch nadšenců bylo přesně *deset* šest. Řeknete si, že to není velký počet, ale přesto díky všem za účast.

Celé pohodové sportovní odpoledne zahájilo "Poš bůdama" perfektní taneční vystoupení děvčat z kroužku aerobiku. Nejen, že s obrovskou chutí předvedly (co je slečna Vendula Beřliková naučila, ale svým členem a skandováním nakazily i ostatní. Následně slíbené "deváťáčky" nastoupili v originálních úborech, přizpůsobených tanců na asfaltové silnici (monterky a bílá šrika). Pak už se všichni shromáždili u nápisu START. Protože nebyla k dispozici startovací pistole, dala povel ke startu odpalená perarda. Jako první vyrazili na trať běžci a chodci, v zápatí po nich se vydali na delší trasu cyklisti, bruslaři a skejťáci. Do cíle (tamtéž co start) dorazili dřívě, či později všichni. Pro jistotu trať na závěr projel p. M. Klápek se svým nabýskaným koňským spřežením. Měl za úkol sbírat odpadlíky, ale údajně na žádného nenarazil.

Za účasti na Běhu Terryho Foxe dostal každý diplom a dle výše startovního i věcnou památku. Poté následovaly samé příjemné záležitosti: občerstvení, táborák, opékání špekáčků, předvádění nového typu vozu DAEWOO AVIA a nahlédnutí do technického vybavení hasičského auta. Nevěřili by jste, kolik se vejde dětí do úběhu obou vozů. Možná, že některé blamované vyžděšil projíždějící hasičský vůz, z jehož aplomu se ozýval zpěv špekáčků skákal pes přes over..... ale co by hasiči neudělali pro dětskou radost.

Na závěr finanční hodnocení akce:
SRPŠ jako pořadatel poukázalo na účet Běhu Terryho Foxe 3.702,50 Kč.

Podatelé děkují těmto sponzorům: Obecní úřad Blatnice pod Sv. Ann.
Bavorská pekárna Bachan
Bistro Roháč p. Mizerák
DAEWOO Avia Hodonín
Hasičský záchranný sbor Blatnice pod Sv. Ann.
p. Krápek Milol

a těm i na další spolupráci.

Dále pořadatelé ještě jednou děkují všem jednotlivým účastníkům za jejich příspěvky. Doufáme, že v příštím roce se na startu Bláhu Terýho Foixa potkají letošní sportovci, ale že se přijdou i ostatní občané Blatnice, kteří chtějí pomoci dobré věci.

S.B.

TJ DRUŽSTEVNÍK BLATNICE - ODDÍL KOPANÉ

Hodnocení našich družstev v sezóně 2000-2001

Jelikož jarní sezona ještě neskončila, ale uzávěrka našeho zpravodaje bude před ukončením sezony, musíme provést hodnocení již teď, dvě kola před koncem. Vždy se začínalo s hodnocením od těch nejmenších, ale letos uděláme výjimku a začneme od mužů, kteří nám udělali největší radost postupem do „okresní ligy“. Od začátku soutěže se držíme na prvním místě tabulky a pevně věříme, že tam vydržíme až do konce. Postup jsme vybojovali již čtyři kola před koncem výhrou nad Newstem Hodonín, na jeho hřišti. Po celou sezону hrájeme dobrý fotbal, ale málo proměňujeme vy-

ložené brankové příležitosti a pak se trápíme. Takže někdy nevydržíme nasazené tempo a soupeře podceníme. Je to otázka pro trenéry a hráče, aby se těchto jevů snažili vyvarovat. Dále bude potřeba změnit klíč mužstva a sehnat hráče pro příští sezónu. To bude práce pro výbor oddílu a realizační tým. O postup se zasloužil trenér Jiří Ratkovský a jeho kolega Josef Valátek, vedoucí mužstva Radek Galáš a hráči: Pavel Bílek, Antonín Brhel, Jan Čižba, Miroslav Drechsel, Libor Kittel, Tomáš Koňárek, Miroslav Krápek, Jiří Kohút, Jiří Hrubal, Tomáš Malý, Jan Němeček, Josef Parou-

První mužstvo TJ Družstevník Blatnice oddíl kopané, které postupilo v sezóně 2000-2001 do okresního přeboru.

ZEVA STADI: Hrubal Jiří, Bílek Pavel, první trenér Ratkovský Jiří, Pospíšil Pavel, Němeček Jan, Čižba Kamil, Drechsel Miroslav, Kittel Libor, Hrubáček Martin, Zubalík Tomáš a druhý trenér Valátek Josef

ZEVA DŘEPÍ: Vysoký Radek, Čižba Jan, Brhel Antonín, Paroubek Josef, Krápek Miroslav, Tomáš David, Čižba Kamil, Koňárek Tomáš a vedoucí mužstva Galáš Radek

Na míčku sedí Malý Tomáš

lek, Pavel Procházka, Miroslav Suchý, Jiří Vavřík, David Vaněk, Kamil Vaněk, Radek Vyskočil, Věra Zuháňková, Ota Šimek. Nesmíme zapomenout, že ústup se zasloužil také výbor oddílu kopané - hospodář Hřístka Vladislav Vavřík, který měl hráči plochu vždy dobře připravenou, všichni sponzoři, kteří přispívají, aby se mohli v Blatné hrát fotbal a v neposlední řadě Obecní úřad, který pomohl jak finančně tak i pracovní činností.

Další hodnocení se bude týkat dorostu, který hraje III. tř. okresní soutěže. Když byla zahájena soutěž, tak byl předpoklad, že budeme bojovat o postup do okresního přeboru. Kádr mužstva byl sice minimální, ale hráčské osobnosti nám dávají možnost, abychom se o postup pokusili. Některé výsledky a výkony hráčů na hřišti však nespěly naší očekávání, takže se mužstvo většinou pohybovalo okolo 4.-5. místa v tabulce. Malá účast na tréninku a nečinnost některých hráčů na zápisech byla citelně zrať. Naši hráči jsou schopni porazit kohokoliv, ale také prohrát i s těmi slabšími. Někteří také předčasně končí s fotbalem a důvodů se za ně nesehnává. Jinak nám tam dorostů mnoho talentů, kteří se mohou uplatnit v jedničce, viz. Honza Čichá, který byl na jaře stabilním hráčem a oporou prvního mužstva. Bylo by dobré, aby se dorost vhodně doplnil st. žáky, kteří budou

končit školní docházku a v příštím sezoně znovu hrát soutěže. Trenérem mužstva byl Vladislav Vavřík, kterému pomáhal při ukáňkách vždy jeden člen výboru. Sestava dorostu: Vrba Mirek, Vyskočil Michal, Hanák Petr, Vyskočil Josef, Zajíček Martin st., Škočák Michal, Schmeisler Petr, Vavřík Petr, Čichá Jan, Suchý Roman, Šmahaj Růža, Hanák Kamil, Zajíček Martin ml., Řeřicha Martin, Vaculík Jaroslav.

Hodnocení žáků: Starší a mladší žáci hrají okresní přebor. Starších žáků máme v současné době málo, takže nám musejí vypomáhat žáci mladší a to je poznat na výsledcích mužstva. Težko se prosazují proti vyspělejšími žákům, kde chybí výška a váha, takže soupeř je přebírá hlavně silou. V této záležitosti je potřeba více spolupracovat se základní školou a získávat žáky věkově starší a vyspělejší. Starší žáci se drží během celé sezony ve druhé polovině tabulky. V kádru hráčů jsou: Stodolák Martin, Vaculík Jaroslav, Michálek Josef, Chabíča Ondřej, Knepr Petr, Staněk Radim, Němeček Rostislav, Krápek Jan, Bureš Luděk a doplňují se mladší - Buchan Radek, Nováček Tomáš, Roman Ladislav, Štefánek Jaroslav, Prajza Lukáš, Těšhal Jan.

Mladší žáci nám dělají více radosti jak už počtem zájemců, tak i výsledky. Máme zaregistrováno 25 hráčů a všichni by chtěli hrát, ale to nejde. Někteří jsou velmi mlá-

di, takže musí počkat. Ml. žáci se drží celou sezonu v popředí tabulky do 5. místa. Na jaře 10 zápasů neprohráli, až poslední dva se nám nevydařily. Ale to nevadí, většina bude hrát i v příští sezoně. Kádr hráčů: Buchan Radek, Čichá Jakub, Chupík Roman, Janík Patrik, Janota Milan, Janota Martin, Knepr Pavel, Mimařík Václav, Nováček Tomáš, Roman Ladislav, Roman Marek, Štefánek Jaroslav, Radoch Michal, Vyskočil Radek, Krápek Martin, Prajza Lukáš, Blahynka Jan, Těšhal Jakub, Těšhal Jan. Trenérem ml. a st. žáků je Vladislav Vavřík a vedoucí mužstev Ladislav Vyskočil. Poděkování si zaslouží zejména trenér Vl. Vavřík, který se tak velmi stará o naše talenty a budoucí hráče dorostu a jedničky.

Na závěr mého hodnocení mi dovoňte ještě jednou poděkovat všem, kteří se starají a pomáhají, aby se u nás hrál fotbal a hráči výkony a výsledky propagují naší obec po celém regionu.

Ladislav Vyskočil, jednatel oddílu kopané

BĚH MÍRU (PEACE RUN) 2001

Dne 9.5.2001 přes naši obec probíhal nejdelší štafetový běh olympijského typu na světě „Mezinárodní Mírový běh“. Hrofici pochodovali je inscena celkem 8 měsíců přes 41 států Evropy po trase déle než 27.000 km. Tato výjimečná sportovní a společenská událost probíhá pravidelně po celém světě od roku 1987 a je slavnostně zahajována každé dva roky před budovou OSN v New Yorku.

Kamil Kohoutovi nesou pochodňu ve zvláštní sportovní úpravě.

Běhu se zúčastnili žáci naší školy, kteří nesli pochodňu přes obec. Běžci byli přijati starostou obce, který na pochodňu připevnil stužku s názvem naší obce.

Kompletní sestava běhů Běhu Míru 2001 u budovy Společnosti Horácké

Foto Lenka Fajflová

MINISTRANTŮM PATŘÍ PUTOVNÍ POHÁR SVATÉHO FILIPA NERI

Koncem března se zúčastnili tříletné družstvo ministrantů lachového turnaje ve Vnořevěch. František Cáb skončil v kategorii do dvanácti let na druhém místě a Štěpán Janás na pátém. Kategorii nad dvanáct let vybral čtrnáctiletý Jan Fojtík. Jistě není bez zajímavosti, že mezi soupeři byli i dvacetiletí ministranti.

Po konečném součtu bodů se podařilo mladým lachistům dosáhnout historického úspěchu. Na rok získali putovní pohár svatého Filipa Neri. Pokud by ještě dvakrát vřeloství obhájili, zůstal by pohár v obci navěno.

Učastníci běhu měří obcí podél Ananínka.

Foto: Lenka Fojtíková

OKRESNÍ PŘEBOR VE VOLEJBALE ŽÁKYNĚ 2000- 2001-06-05

Dne 1.5.2001 se úspěšně našli školy zúčastnily 6 turnajů v Uherském Hradišti a těmito výsledky:

ZŠ Blatnice pod Sv. Ant.: Slovácká Slávia U.H. "C"	0:2 (18:50)
ZŠ Blatnice pod Sv. Ant.: Slovácká Slávia U.H. "D"	0:2 (29:50)
ZŠ Blatnice pod Sv. Ant.: ZŠ U.H. Za alejí	0:3 (34:50)

CELKOVÉ POŘADÍ PO ŠESTI TURNAJÍCH:

	počet bodů
1. Slovácká Slávia Uherské Hradiště "C"	90
2. ZŠ Uherské Hradiště Za alejí	68
3. VK Napajedla	54
4. Slovácká Slávia RASTR	47
5. Slovácká Slávia Uherské Hradiště "D"	46
6. ZŠ Hrozenová Lhota	42
7. ZŠ Blatnice pod Sv. Anthonkem	38
8. LAC Uherský Brod	31
9. DDM Bojkovice	29
10. TJ Nivnice	28
11. Slovácká Slávia Uherské Hradiště WAJMA	10
12. ZŠ Uherské Hradiště Větrná	8

*Žena sestává: Josef Uvářil, Magdalena Hamáková, Martina Křiváková, Eliška Štrouková, Eva Kekelová, Eliška Křiváková.
Předseda družstva: Andrea Dyakovská, Kamila Kobesová, Termlita Budířová, Petra Křiváková*

ROZENÍ

Narození:

Natalie Stauffíková	Blatnice 388
Ondřej Míšek	Blatnice 112
Dominik Míšek	Blatnice 112
Veronika Křápková	Blatnice 188
Valerie Máčalová	Blatnice 865

SNATKY

Sňatky:

Petr Poberežník	Ostrov, okres K. Vary
Martina Vyskočilová	Blatnice 219
Vladislav Vyskočil	Blatnice 532
Jitka Zbuhnová	Blatnice 441
Antonín Kufina	Blatnice 160
Sylva Bžatková	Veselí n. Mor.
Jan Polehňa	Blatnice 278
Markéta Nášelová	Blatnice 278

ÚMRTÍ

Úmrtí:

Ludmila Váverková	Blatnice 19
Františka Petráturová	Blatnice 102
Anna Lukášová	Blatnice 440
Vlastimil Vyskočil	Blatnice 589
Stanislav Vyskočil	Blatnice 167

JUBILEUM

Naši jubilanti:

Čevelíková Milada	Blatnice 595	75 let
Hrabalová Marie	Blatnice 680	75 let
Lernbecherová Anna	Blatnice 503	75 let
Petráturová Marie	Blatnice 570	75 let
Sládková Anna	Blatnice 378	75 let
Hanačíková Antonie	Blatnice 228	80 let
Vyskočilová Anna	Blatnice 352	80 let
Mičková Anna	Blatnice 349	90 let
Pospíšilová Anna	Blatnice 136	90 let
Bachanová Anežka	Blatnice 553	90 let
Ratajská Hedvika	Blatnice 505	91 let

výroba a montáž stínicí techniky

- * venkovní rolety
- * vertikální žaluzie
- * horizontální žaluzie
- * markýzy
- * těsnění oken a dveří
- * garážová vrata
- * sítě proti hmyzu
- * shrnovací lamelové plastové dveře

Kudielka Vladimír

Blatnice 427, PSČ 696 71

tel.: 0603 - 842281, 0631 / 331 362

špička stavebního spoření

VŠEOBECNÁ STAVEBNÍ SPOŘITELNA
KOMERČNÍ BANKY a.s.

MARKÉTA PAVLAČKOVÁ
finanční a úvěrový poradce

Privat:
Nivky 737, 687 22 Ostrožská Nová Ves
tel.: 0632 / 598 313
mobil: 0607 / 736 889

Poradenská a zprostředkovatelská činnost v oblasti:

- stavební spoření VSS KB, a.s. (Modrá pyramida)
- penzijní fond PF KB, a.s.
- investiční kapitálová společnost IKS KB, a.s.

Kde: Obecní úřad Blatnice pod Sv. Antonínkem
Kdy: Každé liché pondělí od 15.00 do 17.00 hod.

Poradenství je poskytováno zdarma.

UVAŽUJETE KAM ULOŽIT PENÍZE ?

LIŠKA MÁ PRO VÁS VÝHODNÉ ŘEŠENÍ !!

Československá stavební spořitelna Vám Vaše peníze rozdělí a státní podporu + úrok + jistotu.

ZÍSKÁTE - finanční prostředky na opravu domu, přestavbu
bytového jádra, půdní vestavbu a k tomu **vysoké zhodnocení**
vašich úspor - čistý roční výnos až 14,4%.

VĚK PRO STAVEBNÍ SPOŘENÍ NEROZHODUJE.

*Chcete se informovat o svých možnostech,
nebo Vám bude končit pětiletá smlouva s "Liškou"?*

stavebním spoření
na

Cichová Ludmila

1 Sv. Ant.

Tel.: 0631 / 331 394

7	NEDĚL MALÝCH NEDĚL	SVOJÍ JAKÝM ZAŠTUPČE	NADY ŽENČINA KOLČINA	M	ČIŤLICE	OSLOVENA	JARU VĚSTVONA NADČISA	NADY JAHVÉZ PYNÉ	M	POKRM OVY TUR	PŠTRO SOVITY PTÁK	POPÍVĚK	VYS ZKUPTEL AMBROK	2	POLO OPICE	
SPZ TEPLIC				MORAV SRA REKA					POZUSTA TEN Z ICH MILA VOH							
VÁPOU SEK				SVEDEHE M JÉNO VELMOČ					DZÍ Z JÉNO MUDRO JÉNO							
1													KUBA BOLA JEDEN ZE DMILIL			
POŠKO ŽEN DOKVN ZUB							VAMPA BOLA BOLA BLD				JEDN DROZD UČNA M DUMAVÉ					
M	SVOJÍ N. LAMER MAČKE JÉNO			TROJICE DVOKY KUR						MEVRA OVA PRUŠAK					SOL MIZ SLABKA	
SPZ FRUŠU PA				TŘEN LEKOSA LEKOVN PŘIČINÁ						LEKOVNA PLECHNA JACOVNAC JEDN BIL						
VYS MADICNY				POUZE VYKROTI						PLAC OJ DVOBIL DVA Z VON				PRÁDO S MIL TIL SOM DRA MATELI		
DIRY							ČERN KLAM BODN LÉV							VOZ VĚST O JEDN BOLA		DROBNÉ KROTKO MIL TRAVNY
MA ČARA BIL SILVA							VLÁSKY MILY ČIŤKÉ Z JÉNO							PEREJ FALEŠ		
ZNAČKA BIL MILY GRON				SÁM angl.						MECH ROUCHO PŘE LIDNA						
POYOM				REVIZE										SPZ POPRAHU PLAN JEDN		

DOMAG
BY
ADOLY

URAD
POUT DO
MOLDO

M

AMSKÁ
BOHYNE
URČY

USPO
RÁDAT
BIB

JAVPEK
LAVOHE
NÁROJE

TURCI
KNÍŽ

ORKEVN
REKOR
STAR

ŠTÁVY
OBL

M

ZNAČKA
OPU

ITALSKÉ
MĚSTO

NIZ
KODINKU

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

OBYČNÉ
SE NECHCE

V roce 1942 na pouti u sv. Antonieka zaujala dvě mladá děvčata řada hliněných baněk, zřejmě měla řízen. Údajně vlak šlo o reklamní foto pro výrobce baněk.

Děvčata byla identifikována jako:

- paní Suvíšková Marie (roz. Hanáková, č. p. 153, vlevo)
- paní Smejsíková Marie (roz. Janásová, č. p. 538, vpravo)

